

ပမာ အောင်ဆန်း

မောင်ထင်



ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၊ ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် သားသမီး ၃ ဦး (သားအလတ်မှာ အိမ်တွင်း ရေကန်တွင် ရေနစ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်)။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့် ငယ်ပေါင်း မဟုတ်။ ကြီးဖော် ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးသား တဦးနှင့် တဦး အသီးအခြား ကြီးပြင်း လာခဲ့ကြသည်။ သူ၏ ရေမြေနှင့် ကျွန်တော်၏ ရေမြေ တို့ကား တခြားစီ။ ဗိုလ်ချုပ်က သူမွေးဖွားရာ ဒေသ တစ်ခုကို မြေလတ်ဟု ဆို၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အောက်သားများ အဖို့ နတ်မောက် သည်လည်း အညာပင် ဖြစ်၏။ အညာ ဒေသ၏ ပထဝီ သွင်ပြင်အရ ဗိုလ်ချုပ်၏ တော၊ တောင်၊ စိမ့်၊ စမ်း၊ မြိုင်၊ လျှို စသည့် ပတ်ဝန်းကျင် သြကာသ လောကမှာ ထူးဆန်း ထွေလာ ဖျော်မွေ့ရာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိ၏။ အကြောင်းသော် တမူကား ကျွန်တော် မွေးဖွားရာ အောက်အရပ် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသ ဟူသည်မှာ ပင်လယ်၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ လမုပင်၊ လတာပြင် တို့နှင့်သာ ရှုမြော်ခင်းကို တန်ဆာ ဆင်ထား လေရာ၊ မည်သည့် အရပ်ကို ကြည့်ကြည့် ပတ်ဝန်းကျင် သြကာသ လောကကြီးသည် စိမ့်လဲသော တောတန်းတည်း ဟူသော မျဉ်းဖြောင့် တခု ပေါ်၌ အုပ်၍ နေသော မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း တခု မျှသာ ဖြစ်၍၊ ငြီးငွေ့ ဖွယ်ရာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့သော် ကောင်းကင်မှ မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းနှင့် မြေကြီးမှ တောတန်းကလေးတို့ နှစ်ဦးသား ဆုံမိကြသည့် ပုံပမာလို သူ၏ ဘဝ သံသရာနှင့် ကျွန်တော်၏ ဘဝ သံသရာ တို့သည် ၁၉၃၂ ခုနှစ် တပိုက် ဆီလောက်က တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်၌ ဖူးစာ ဆုံစည်း မိကြလေသည်။

ယင်းသို့လျှင် သူနှင့် ကျွန်တော်မှ ကျောင်းသားကြီး အရွယ်သို့ ရောက်ကြမှပင် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်လေ သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသားကို ကြီးဖော် ဟူ၍ ခေါ်နိုင် ပေသည်။

သို့သော် နှစ်ဦးသားမှာ တဦးနှင့် တဦး ခင်မင် ရင်းနှီး လာလေလေ၊ တဦးပေါ် တဦး မြဲစေ့စေ့ နိုင်လေလေ ဖြစ်၍ တခါတရံ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ပင်လျှင် သူ၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ ဟုတ်ပါ လေစဟု သံသယ ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် လူရှင်းသော အချိန်တွင် နှစ်ယောက်ချင်း ဆုံကြသော အခါ ကျွန်တော်၏ သံသယ တို့မှာ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် တို့ကို အမြင်အပြတ် ပြောကာ ခင်မင် ရင်းနှီးမှုကို ပြသော ဗိုလ်ချုပ်၏ စကားများ ထဲတွင် အရည်ပျော်၍ ကျလေ တော့သည်။

ထိုသို့သော အခါ များတွင် ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ကြီးမှ ပေါင်းကြရသည့် ကျောင်းနေဖက်ချင်း ဖြစ်စေကာမူ သင်း စိတ်မပြောင်း ပါကလားဟု တွေးတောကာ တိတ်တိတ် ချီးကျူး မိသည်။ သူ ကျွန်တော်တို့ အပေါ် စိတ် မပြောင်းလေလေ၊ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် အဖြစ်နှင့် ပို၍ သိဒ္ဓိ တင်ရလေ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် နေရက် အတိအကျ တို့ကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိ။ ရှေးနှောင်း အစီအစဉ် တို့ကိုလည်း သတိမရ။ သို့သော် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းချင်း တို့ကား မနေ့ကမှ ဖြစ်ခဲ့ သလိုလို။ အတိတ် ကာလသည် ကျွန်တော် ရှေ့တွင် အထင်အရှား ဇာတ်စုံ ခင်းလျက် ပြနေသည်။ ၁၉၃၁ - ၃၂ တစ်လောက်က အောင်ဆန်း ဆိုသူ ကျောင်းသား တဦးသည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်၏ အရိပ် အာဝါသကို ခိုလှုံ လာသည်ဟု ကျွန်တော် ကြားရသည်။ သို့သော် သူ့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ဘူးသေး။ အောင်ဆန်း ဘိုသီ ဘတ်သီနိုင်ပုံ သတင်းကား မွေးစ ပြုလာပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် အဖို့ ထိုကိစ္စသည် မထူးဆန်း။ အောင်ဆန်းထက် ဘိုသီ ဘတ်သီနိုင်သော တက်ထွဋ်နှင့် ကျွန်တော် ဖက်မိသည့်နောက် အောင်ဆန်း ဆိုသည်မှာ တက်ထွဋ်ထက် "ဝ" မကျဟု ကျွန်တော် တထစ်ချ ယုံကြည်သည်။

သို့သော် တနေ့သော အခါ တက်ထွဋ် ထက်ပင် တမျိုးတဖုံ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကလေး တခုသည် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသို့ မလုပ်မရက် ရောက်လာသည်။

ထိုသတ္တဝါမှာ အခြား မဟုတ် သိန်းတင် ခေါ် ညိုမြ ဖြစ်သည်။ ညိုမြ၏ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် အသိချည်း လိုလိုပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အစ်ကို ကိုစိုးတင်မှာ ဘီလပ် သွားခါနီး သထုံ ကျောင်းဆောင်ရှိ ကျွန်တော့် အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီနှင့် လည်စီးကို ကျွေးမွှေးအောင် ဝတ်ဆင်၍ မျောက်က ကခုန်၍ ဖြစ်၏။ သူ၏ အစ်ကို တက်ထွဋ် ဆိုသည် မှာလည်း ကျွန်တော့် စားပွဲကို မစိန်ညွှန် ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် ဆောင်၍ ထိုးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူတို့ ညီအစ်ကို တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ဤမျှ ညှဉ်းခဲ့ ပြီးသည့်နောက် အားမရ သေးသောကြောင့် ပေးလား မသိ။ အစ်ကို လုပ်သူတို့က ညီငယ် မောင်သိန်းတင်ကို ကျွန်တော့်ထံ ခေါ်လာ ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် အခန်းမှာ ဆေးပေါ့လိပ် ပြာပုံ အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရ လေသည်။

ထိုမျှနှင့် မပြီးသေး။ ညိုမြသည် တနေ့သော် သူ၏ သူငယ်ချင်း အောင်ဆန်းကို တွေ့ရအောင် ကျွန်တော့်အား တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်သို့ ခေါ်လေသည်။ ရှုလော။ ဤသူကား အောင်ဆန်း ပင်တည်း။

ပါးရိုးငေါငေါ၊ မေးရိုးခိုင်ခိုင်၊ မျက်မှောင်ကုပ်ကုပ်၊ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ ရှုကားသိုးသိုး။

အောင်ဆန်း နေသော အခန်းသည် တက္ကသိုလ် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် နောက်ဆွယ် အခန်း ဖြစ်သည်။ ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်နှင့် နီးလွန်း အားကြီး သောကြောင့် သူ၏ ဆံပင် ရှည်နေခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။



သူ့ ဆံပင်သည် ဆီနှင့် ဘီးကို တွေ့ဖူးဟန် မတူ။ မသကာ တွေ့ဖူးသည်ဟု ဆိုဦးတော့ နောက်ဆုံး တွေ့သော အကြိမ်မှာ လွန်ခဲ့သော အသင်္ချေယ နှစ်ကပ် သုံးကပ်လောက်က ဖြစ်တန်ရာ၏။ ယင်းသို့ ကျွန်တော် ဆိုလျှင် ကဲပြောသည်ဟု အပြစ်တင် ခံရဖို့ ရှိ၏။ သို့သော် သူ၏ ခေါင်းပေါ်ရှိ ငှက်သိုက်က ကျွန်တော် ကဲ၍ ပြောထိုက်ကြောင်း သက်သေ ခံလျက် နေဘိသေး။

အောင်ဆန်းသည် ရုပ်အင်္ကျီ ဆယ့်သုံးခွဲ ဆယ့်လေးလောက်ကို ဝတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ ကိုယ်ပေါ်က ရုပ်အင်္ကျီမှာ အနည်းဆုံး ဆယ့်ခြောက်လောက် ရှိလိမ့်မည်။ ရှိပေမူပင်။ သူ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီက သူ့အင်္ကျီမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီမှာ ပြာနှမ်းနှမ်း အရောင် "ယူတီစီ" ရုပ်အင်္ကျီ ဖြစ်၏။

လုံချည်မှာ ဘယ်လို လုံချည်ဟု မမှတ်မိ။ ကျွန်တော် မှတ်မိ သူ့မှာ သူ့ လုံချည်သည် ငှားဝတ်ထားသော လုံချည် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးတော မိသည် ကိုသာ မှတ်မိ ပါသည်။ လုံချည်သည် လည်းကောင်း၊ ယူတီစီ ရုပ်သည် လည်းကောင်း၊ ဆံပင် ငှက်သိုက်သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့် စိတ်ကို ထူးခြားအောင် ဘာမျှ မဆွဲဆောင် နိုင်ခဲ့။ လူထူး ဟူ၍လည်း မထင်မြင်မိ။ "ဝ" စာ ဟူ၍လည်း မယူဆ။

သူ၏ မရယ်မပြုံး မြဲစိစိ အမူအရာနှင့် ရှုသိုးသိုး အကြည့် နောက်မှာ မနောက်ဘဲ ကြည်သော ဓာတ်တခု ရှိလိမ့်မည် ဟူ၍ကား အကဲ ခတ်မိ၏။

အမှန်မှာ သူ၏ ရှုသိုးသိုးသည် ချစ်ရတော့မည် ပုံလို၊ အမြင် ကပ်ရတော့မည် ယောင်ယောင်။

သို့သော် သူ၏ ဖြူစင်သော မနောဓာတ်ကြောင့် အမြင် ကပ်စရာဟု ကျွန်တော် သဘော မထားနိုင်။

ညိုမြနှင့် တွေ့စက ညိုမြကို ခင်မင်မိသလို အောင်ဆန်းအား ခင်မင်မိသည်။

ထို့နောက်ကား ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်မှ လွင့်ခဲ့ရ ပေသည်။ သို့ရာတွင် တက်ထွဋ် ညိုမြ ကိုဝန် စသည် တို့နှင့်ကား ကျောင်းနေစဉ် ကကဲ့သို့ပင် ဆက်သွယ်လျက် ရှိပေသည်။ ဤအတောအတွင်း အောင်ဆန်းနှင့် မေးခေါ်၊ ပြောထူး၊ အမှတ် မထင်ခဲ့သည်က များပေသည်။ သို့သော် အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း၊ တက္ကသိုလ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်း တို့တွင် အရေးအသားချင်း ဆုံမိကြသည်။ ထိုစဉ်က ညိုမြသည် ပုဒ်မ ငါးရာ တဖက် တချက် ခြံရံသော ဆောင်းပါးများကို ရေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တနေ့သော် အောင်ဆန်းသည် ညိုမြ၏ ဒဏ်ကို မညိုမညင် ခံယူရ ရှာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်မှ အနယ်နယ်သို့ ရွက်မပါသော လှေကဲ့သို့ လွင့်နေစဉ် တနည်းအားဖြင့် အရာရှိ လောကတွင် အကန် ခံရသော ဘောလုံး ကဲ့သို့ လိမ့်နေစဉ် ညိုမြက သူ၏ ဆောင်းပါးကြောင့် အောင်ဆန်းသည် ခေါင်းဆောင်ပီပီ ဒဏ်ခံယူ လိုက်ကြောင်း စာရေးသား အကြောင်း ကြားလေသည်။

ခေါင်းဆောင် အစစ် ဟူသည် နောက်လိုက်၏ တာဝန်ကို ယူရဲရသည် ဖြစ်၏။

ဤအချက် တချက်နှင့်ပင် အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ လူငယ် လှုပ်ရှားမှုကို ခေါင်းဆောင် နိုင်ရမည်မှာ ထင်ရှား ပေသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် အနာဂတ်ကို လှမ်း၍ မမြင်နိုင်ကြသေး။

အောင်ဆန်းက လူငယ်များကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ပြီ ဆိုပါတော့။ ခေါင်းဆောင်ပြီး ဘာလုပ်မလဲ။

အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော် တွေ့မိသည့် အခါတိုင်း "ဘာလုပ်ကြမလဲ" ဟု ကျွန်တော် မေးကြည့် မိသည်။

သူက ပြုံးပြသည်။ ထိုအပြုံးသည် သူ၏ အဖြေပင် ဖြစ်ဟန် တူသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် အကင်းမပါ။ မရိပ်မိခဲ့။

ကျွန်တော်တို့ စာပေသမား တစ်စုမှာ အတွေးအခေါ် အားဖြင့် တော်လှန် နေကြသူများ ဖြစ်၏။ သို့သော် လက်တွေ့ သဘောကို ဘာမျှ နားမလည်။ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုကို လှုပ်ရှားမှု တရပ် အနေဖြင့် လက်ခံ၏။ သို့သော် အဆောက်အအုံ ခိုင်မြဲနေသော ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး "ကွန်ကရစ်" အုတ်ခုံကို အဘယ်ပုံ အမြစ်က လှန်ကြရ မည်နည်း။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းတွင် နေ့စဉ်က ထိုပြဿနာကို မဖြေတတ်။ လောက လူ့ဘောင်တည်း ဟူသော တက္ကသိုလ်ဝယ် ကျင်လည်ရသော အခါမှ အဖြေကို ရေးတေးတေး မြင်မိ၏။ ကျွန်တော့် အဖို့ အုပ်ချုပ်ရေး ဆိုင်ရာ အရာရှိ တဦး အနေဖြင့် မြန်မာ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု တို့ကို ကိုယ်တွေ့ ဆည်းပူးခွင့် ရရှိ ခဲ့ပေသည်။ ဗဟုသုတကို လက်တွေ့ ရှာကြည့်သည် တွင်မှ ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး အခြေခံ တို့ကို ပြည်သူ လူထု၏ ထင်မြင်ချက်နှင့် ဆန္ဒအရ တိုက်ဖျက်နိုင်ကြောင်း တွေ့ခဲ့ရ ပေသည်။

ထိုနည်းအရမှာ အောင်ဆန်း၊ မောင်နု၊ ဗစိန်၊ သန်းထွန်း စသော လူငယ် ခေါင်းဆောင် တို့က နိုင်ငံရေးအရ ကြိုးပမ်းစဉ် ကျွန်တော်တို့ ကဲ့သို့သော ပြည် အစေခံ များက စည်းလုံး ညီညွတ်စွာဖြင့် ဗျူရိုကရေစီ အခြေခံ တို့ကို ဒီမိုကရေစီ အခြေခံ များဖြင့် နှဲ့ပေးရန် နည်းလမ်း ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ထိုစဉ်က ဟင်္သာတ အရေးပိုင် ဦးကာစိသည် သူကြီး လက်စွဲကျမ်း တအုပ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရေး တိုးတက် ကောင်းလာအောင် လုပ်သော နည်းလမ်းများကို ကျွန်တော်တို့ ကဲ့သို့ လူငယ် အရာရှိ များအား လမ်းညွှန် ခဲ့ပေသည်။

အနယ်နယ်သို့ ရောက်ခဲ့ စေကာမူ ကျွန်တော်တို့နှင့် တခေတ်တည်း ပေါ်ပေါက်လာသော လွတ်လပ်ရေး ဝိသုကာ တို့၏ သတင်းကို တဖြောင့်ဖြောင့် နေ့ခွဲ၍ သခင် ဘသောင်း၊ သခင် နု၊ သခင် ဗစိန်၊ သခင် ထွန်းအုပ်၊ သခင် သန်းထွန်း၊ သခင် ဗဟိန်း၊ သခင် သိန်းဖေ၊ သခင် သိန်းမောင်၊ သခင် စိုး၊ သခင် ဗဆွေ စသော အမိ မြန်မာပြည်၏ အဖူးအညွှတ် များသည် ရဲဘော်ပီပီ ညီညီညွတ်ညွတ် ချစ်ချစ်ခင်ခင် စခန်း သွားကြမည့် နေ့ကို ကျွန်တော်သည် လင်မရဘူး သေးသော အပျိုကြီး၏ စိတ်ကူးဖြင့် စိတ်ကူး ခဲ့လေသည်။

သို့သော် စိတ်ကူးသည် စိတ်ကူးတည်း။

လက်တွေ့ လုပ်ငန်းသည် စိတ်ကူးနှင့် တခြားစီ ဖြစ်၏။



သို့ပါလျက်နှင့် စိတ်၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ ပါပြီးလျှင် တနေ့သော အခါတွင် အုပ်စု သူကြီး စည်းဝေးပွဲ တခု၌ သူကြီးခေတ် ကုန်၍ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့က ရွေးကောက် တင်မြှောက်သော ကျေးရွာ ခေါင်းဆောင်ခေတ်သို့ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲတည်းဟု နိုင်ငံရေးဆန်ဆန် တရားကို ဟောမိပါသည်။

ကျွန်တော် ယခု ပြန်ပြောင်း၍ တွေးလိုက်သည့် အခါ ကညင်ငူ၊ အင်ပင်၊ ထူ (အင်း)၊ ကပ်ခို၊ သက်ကယ်တန်း၊ ညောင်ကျို၊ နောက်မီး၊ ရေလဲ၊ တပေကုလား၊ ကတုက္ကမ၊ မဲဇလီ၊ ဖက်ရဲ၊ တန်းလွဲရွာမ၊ ကင်းထောင့်ကြီး၊ ဖောင်းကား၊ ပဒင်းကျွန်း၊ ငမောက်ချောင်း စသော မြို့နယ် အသီးသီးတို့၏ ကျေးရွာ အုပ်စု အသီးသီးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဖူးစာ ဆုံခဲ့ရသည့် သူကြီးမင်း တို့ကို လာမည့် ခေတ်ပြောင်း ခေတ်လွဲများ အတွက် အသင့်ပြန်ရန် အချိန်တန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွာသူကြီး လက်စွဲကျမ်းက ညွှန်းဆိုထားသော ကျေးရွာ ပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းနှင့် တာဝန်များကို ကျေပြန်အောင် ဆောင်ရွက်၍ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြောင်း ဟောကြား မိသည်ကို သတိရမိ ပါသေးသည်။

နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများ ပြင်းထန် လာလေလေ၊ ကျွန်တော်လည်း အနာဂတ်ကို တသိကြီး မြှော်၍ ကြည့်မိလေလေ။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် သနားမိ ခဲ့သေး၏။ အကြောင်းသော် တမူကား ကျွန်တော် ပြောသမျှကို သူကြီးမင်းများ သဘော မပေါက်ကြသော ကြောင့်တည်း။

သို့သော် ယနေ့ အဖို့ကား ၎င်းတို့သည် သဘောပေါက်သည့် တမလွန် ဟိုဘဝသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်တန်ရာသည်။

ထိုခေတ်က မူကား သူတို့ သဘော မပေါက်တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပင်ပန်း ရပေသည်။

တနေ့သော် စိတ်ခပ်ပျက်ပျက် နှင့်မို့ ဌာန ဆိုင်ရာ စာမေးပွဲ အောင်လိုလည်း အောင်စေ၊ မအောင်လိုလည်း ကျစေ၊ စာမေးပွဲ ဖြေရင်း ရန်ကုန်မြို့ ၌လည်း လည်ပတ်ရင်း ဆိုသလို ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝက သောက်ခဲ့ဖူးသော လက်ဘက်ရည် ဆိုင်သို့ အရင် ဝင်မိသည်။

ထိုလက်ဘက်ရည် ဆိုင်ကား စကော့ဇေးတွင် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ကျွန်တော် လက်ဘက်ရည် သောက်နေစဉ်၊ အောင်ဆန်းသည် မလှမ်းမကမ်းမှ ဝင်လာသည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော် တခါက ရေးသား ခဲ့ဖူးပြီ။ ယခု ဒုတိယမိ ထပ်မံ ရေးသားသော အခါ အောင်ဆန်းသည် ကတုံးဆံထောက် မကျတကျ၊ ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍ အတော်ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပေသည်ဟု ချီးမွမ်း မိတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်မိသည်။

သူက မတုန်မလှုပ်၊ စကားကို လေးလုံးပြည့်အောင် ပြောလိုသည် လက္ခဏာ မရှိ။ ကျွန်တော့် ရင်တွင်း၌ကား ထိုခေတ် လူငယ်စု တို့၏ လှုပ်ရှားမှု တို့ကို ခရေစေ တွင်းကျ မေးကြည့်လို၏။ သို့သော် ထိုနေရာသည် မေးသင့်သော နေရာ မဟုတ်။

အောင်ဆန်းကား ကြီးကျယ် နက်နဲသော အကြံ တခုကို တွေးတော နေသည့် ပမာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မမေးထိုက် သည်ကိုပင် မေးမိပြန်၏။

အောင်ဆန်းကား ပြုံးဖြူဖြူနှင့်။ ခရမာ အဆံ၊ လူမှာ အကြံ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်အား ပေး၏။

ကျွန်တော်သည် နေ့ရက်များကို မမှတ်မိ၊ ရှေးနှောင်း အစီအစဉ် တို့ကိုလည်း မမှတ်မိ။ သို့သော် အကြောင်းချင်းက အဖြစ်အပျက် တို့သည် အတိတ် ကာလတည်း ဟူသော တင်းတိမ် အကြား ထဲမှ ကျွန်တော့်အား ယနေ့တိုင် ကိုယ်ထင် ပြုလျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မှ အပြန် ဟင်္သာတကို ဝင်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဟင်္သာတမြို့ ရပ်ကွက် တခု၌ မီးလောင်ပြီးစ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ရောက်ချိန်တွင် အရေးပိုင် ဦးကာစိနှင့် ဟင်္သာတသို့ ပြောင်းလာကာစ ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာ ဇေဗီယား တို့သည် မီးလောင်မြေကို သွားရောက် ကြည့်ရှု နေချိန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကား ဦးကာစိကို ဝင်၍ နှုတ်ဆက်ရန် မီးလောင်မြေသို့ သွားခဲ့၏။ ဦးကာစိနှင့် တွေ့ရ၏။ ဦးကာစိက ကျွန်တော့်အား မစ္စတာ ဇေဗီယားနှင့် မိတ်ဆက် ပေး၏။

ထိုမှတဖန် မိမိ ရုံးထိုင်ရာ ဒေသသို့ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ များမကြာမီပင် ဟင်္သာတ ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာ ဇေဗီယား ဆိုသူမှာ အောင်ဆန်းအား ဆုငွေ ငါးကျပ် ထုတ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်ဟု ကြားရ လေသည်။ ဆုငွေ ငါးကျပ် ဆိုသည်မှာ ရယ်စရာ။

သို့သော် ကျွန်တော် မရယ်နိုင်ပါ။

အဘယ့်ကြောင့် မသိ။ "နေသေးသပ ခြုံထဲက" ဟူသော စိတ်မျိုး ပေါ်လာပါသည်။ မစ္စတာ ဇေဗီယား အပေါ် စိတ်ခုသော စိတ်မျိုး မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အုပ်ချုပ်သူ လူမျိုးကြီးက အုပ်ချုပ် ခံရသူ လူမျိုးကလေး တမျိုးကို စော်ကားခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍ကား စိတ်ထဲတွင် "တေး" မိသည်ကို ဝန်ခံ လိုပါသည်။



မခံချင်သော စိတ်၊ အရှုံး မပေးလိုသော စိတ်၊ မှန်သည်ဟု ယူဆ မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဇွတ်ထိုး လုပ်လိုသော စိတ်၊ ငါမှားလျှင် ငါ့ဆော်၊ သူမှားလျှင် သူ့ဆော်မည် ဟူသော စိတ် ထိုစိတ်တို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရခိုင်ပြည်သို့ လွင့်ခဲ့ ပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ မယ်တရွာ မောင်တရွာ မျှမက သူက မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း ရောက်နေချိန်ဝယ် ကျွန်တော်က တောင်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ ရောက်နေဘိ သကဲ့သို့ ရှိပြန်ပါသည်။ သို့ပါသော် ငြားလည်း သူ့ သတင်းကို နားစွင့် မိသည်။

ထိုစဉ်က ပုလိပ် ဌာနမှ မြန်မာ တပြည်လုံး အတွက် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု အစီရင် ခံစာများကို အမြို့မြို့သို့ လျှို့ဝှက်စွာ အနေဖြင့် ပေးပို့လေ့ ရှိသည်။ ထိုလျှို့ဝှက် အစီရင် ခံစာများတွင် ရေနံမြေ သခင် တို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဖတ်ရသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး သတင်းများမှာ ငြိမ်သက် နေသည်။ ရန်ကုန်၌ ငြိမ်သက် သည်နှင့်အမျှ နယ် အရပ်ရပ် ၌ကား အထူး ထကြွ လှုပ်ရှား နေသည်။

သို့ပါလျက်နှင့် အောင်ဆန်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို အစီရင်ခံစာ ထဲ၌ မတွေ့ရချေ။

ယင်းသို့ မတွေ့ရခြင်းမှာ မဆန်းပါ။ အကြောင်းမူကား အောင်ဆန်း ဖောမိုဆာသို့ ရောက်နေပြီ ဟူသော ပါးစပ် သတင်းသည် ရခိုင်ပြည်၌ ချောင်ကျလှသော တောင်ကုပ်မြို့သို့ ရောက်လာ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ အနောက်နိုင်ငံ စစ်သတင်း တို့သည် ထိပ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ရေး နောက်ရေးကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် ခွင့်ယူသည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ ပါးလ်ဟာဘာကို ဗုံးကျဲ၍ ၁၂ နာရီခန့်မျှ အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ခွင့်ရသောကြောင့် အလုပ်ကို အခြားသူ တဦးအား ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာနှင့် လွှဲပေး ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့မှ ၂၆ ရက်နေ့ အထိ ကျွန်တော်တို့ သားအမိ သားအဖ တတွေ တောင်ကုတ်မှ ပန်းတောင်းသို့ ခြေလျင် လျှောက်ခဲ့ ကြပါသည်။

တညတွင် ရေပေါ်ကြီး၌ စခန်း ချသည်။ ထိုစခန်း ရောက်လျှင်ပင် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲ လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် တငိုက်လောက် အိပ်မော ကျသွားစဉ်၊ အိပ်မက်ထဲတွင် သခင် ထွန်းအုပ်၏ အသံကို ကြားရပါသည်။

သူ၏ အသံမှာ ရခိုင် ရိုးမ တောင်တန်း တခုလုံး ဟိန်းသွား ပါသည်။

အချိန်မှာ ည ၉ နာရီ ကျော်ကျော်ပင် ရှိဦးမည်။ တောကြီး မြက်မဲ ထဲတွင် ထုံးစံ အတိုင်း ဆိုလျှင် သမင်က ဟောက်၍ ချေ (ဂျီ) က တောက်သံ ကြားရဖို့ ရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဆင်အုပ်များ ဝါးပိုးဝါးကို စားသည့် အသံ ကြားရဖို့ ရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျားဟိန်းသံကို ကြားရဖို့ ရှိသည်။

သို့သော် "ရဲဘော်တို့" ဟူသော အသံသည် ပဲ့တင်သံ ထပ်သွားသည်။ ကြက်သီး မွေးညှင်းကို ထစေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ငေါက်ကနဲ ထလိုက်သည်။ ဘာသံပါလိမ့်။

ချယ်ရီပန်း ပွင့်ရာ ဒေသမှ ဖြစ်သော တိုကျိုမြို့တွင် အသံ လွှင့်လိုက်သည့် သခင် ထွန်းအုပ်၏ အသံ၊ ထကြွလော့၊ ကြွကြွလော့၊ ချကြွလော့။

တောကြီး မြက်မဲ ထဲ၌ ရေဒီယိုကို အစွမ်းကုန် အသံ ဖွင့်ထားသည်။ ရေဒီယို ဖွင့်သူမှာ ပီဒဗလျူဒီ ဌာနဟု ခေါ်သော ပြည်သူ့ လုပ်ငန်း ဌာနမှ အိုဗာဆီယာ တဦး ဖြစ်သည်။

တောကြီး တောင်ကြီး ထဲတွင် ဗြိတိသျှ ဥရောပ စက်ကွင်းမှာ တဒင်္ဂမျှ လွတ်သော နေရာကို ကျကျနန ရွေးချယ်၍ တော်လှန်ရေး တရား တို့ကို အားရပါးရ နာသူမှာ ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရား ထဲမှ သေးငယ်သော ဝက်အူ တချောင်း ဖြစ်ပေသည်။

သေးငယ်သော ဝက်အူမို့ မလောက်လေး မလောက်စားဟု မထင်ပါနှင့်။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကြည့်ပါ။

အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် ထို အိုဗာဆီယာကို ကောင်းစွာ မသိပါ။ သူ့ကို တောင်ကုတ်မြို့၌ တွေ့ရသည် ဆိုရုံမျှ တွေ့လိုက်ရသည် ထင်၏။ သို့သော် ပြန်၍ တွေ့ဆုံရသည် တိုင်အောင် သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမည်။ ကျွန်တော် ကလည်း သူ့ကို မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမည်။ ထိုညက ရေပေါ်ကြီး၌ စခန်း ချချိန်မှာ ညအချိန် ဖြစ်၍ မှောင်နှင့်မဲမဲ တော စခန်း ထဲတွင် သူနှင့်လည်း လူချင်း မဆုံနိုင်ပါ။ သို့ပါလျက်နှင့် သူ့ စိတ်ဓာတ်ကို မည်သို့ ကြည့်ရ မည်နည်း။

ဤသို့ စောဒက တက်လိုသူ ရှိလျှင် တက်ထိုက် ပေသည်။ ကျွန်တော်ကား ထို အိုဗာဆီယာက တောကြီး မြက်မဲထဲ၌ ရေဒီယို အစွမ်းကုန် ဖွင့်၍ နားထောင်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်မိသောကြောင့် ယင်းသို့ ပြောမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအခါ အရာရှိကို နိုင်ငံရေးသမား အချို့တို့က မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်သလိုလို ဆက်ဆံလေ့ ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း နိုင်ငံရေး သမားတိုင်း အမျိုးကို ချစ်သည်ဟု မယူဆ။



သို့သော် ထို အိုဗာဆီယာ၏ အဖြစ်၌ သူ၏ ရင်တွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံတော် လွတ်မြောက်ရေး အတွက် သခင် အောင်ဆန်းကို မည်မျှ စိတ်စော နေကြောင်း အထင်အရှား တွေ့ရ ပေလိမ့်မည်။ ထိုစဉ်က မျိုးချစ် ပြည်ချစ် သားရတနာ တို့သည် သခင် အောင်ဆန်း၏ ပယောဂကြောင့် ထိုမျှလောက် စိတ်မာန်ဖိလျက် ရှိကြပြီ။

ကျွန်တော်သည် သခင် ထွန်းအုပ်၏ အသံလွှင့်ချက်ကို အစအဆုံး နားထောင် ကြည့်သည်။

လွတ်လပ်ရေး ဗမာ့ တပ်မတော် ထဲတွင် သခင် အောင်ဆန်း ပါဝင်လျက် ရှိသည်ကို သိရလေပြီ။

ကျွန်တော်၏ ငိုက်မြည်းသော ဦးနှောက်ထဲတွင် ဗြိတိသျှ စစ်သည်တော်တို့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာ သွားသော ခြေသံများ ရှုပ်ရှက် ခတ်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်လည်း နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်ပျော် သွားပါသည်။

ကျွန်တော်၏ နေရင်း ဌာနကို ပြန်၍ ရောက်သွား အချိန်၌ကား လွတ်လပ်ရေး ဗမာ့ တပ်မတော် သတင်း၊ အောင်ဆန်း သတင်း၊ သုံးရောင်ချယ် အလံ သတင်း၊ ဗိုလ်လှဖေ (ဗိုလ်လက်ျာ) ကို ကြိုးမိန့် ပေးသော သတင်း စသည်တို့သည် ရေဒီယို မှတဆင့် အရပ်ထဲတွင် ပျံ့နှံ့၍ နေခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်၌ကား ကျွန်တော်၏ နေရပ်သည် ဘီအိုင်အေ၏ ရှေ့ပြေးဖြစ်သော ဘီအိုင်အေ ရောင်ခြည်တော်နှင့် ရောလွတ်သော သုံးရောင်ခြယ် လက်ပတ်ဝတ် အရေးပေါ် သခင် အသစ်စက်စက် ဖြစ်သော ဘီအိုင်အေ အတုတို့က နေခင်းကြောင်တောင် အိမ်ရှေ့ ပေါက်မှ တက်၍ မုဒိန်း ကျင့်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်တွင် ကျိတ်၍ ဗိုလ်ချုပ် ကိုအောင်ဆန်း တမ်းတ မိပါသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဘိုးဘိုးအောင် ကဲ့သို့ ပေါ်မလာပါ။

ဘီအိုင်အေ တပ် အစစ်မှ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သော မြစ်ဝကျွန်းပေါ် တာဝန်ခံတို့ လာရောက်သည့် အခါမှ ရပ်ရွာ အနည်းငယ် အေးသွားခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဆန်း ပြန်၍ တွေ့ရန် လမ်းကား များစွာ မရှိချေ။ တွေ့ပြန်ပါ လျှင်ကား ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ဖြစ်နေ ချေပြီ။ ထိုအခါ မျက်နှာထားမှာ ယခင်ကထက် ရှုသိုးသိုး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဗမာ့ တပ်မတော် စစ်သား စုဆောင်းရေး အတွက် ဗိုလ်သိမ်းဆွေ ယူလာသော စာရွက် စာတမ်း တို့၌ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ ရုပ်ပုံလွှာမှာ ရှုသိုးသိုး မဟုတ်ချေ။

အောင်ဆန်းသည် ဗိုလ်ချုပ် အဖြစ်နှင့် အတော်ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလာ လေပြီဟု ထင်မိသည်။ သူ့ပုံကို ကြည့်ရသော အခါ စစ်သားရပ် ပေါက်နေပြီကို တွေ့ရသည်။

ငါ့လူက ဂျပန်တွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တော့လဲ အမြဲတမ်း တမိုက် လောက်တော့ မြင့်နေမှာ ပါပဲဟု ကျွန်တော်က သဘောကျကျနှင့် တွေးမိ၏။

သို့ရာတွင် သူ့ မျက်နှာပေးကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြန်သော် ထူးခြားချက် တခုကို တွေ့မိ သလိုလို ရှိ၏။

ထိုအချက်ကား အခြား မဟုတ်။ အောင်ဆန်းသည် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲတွင် စစ်ဦးမှ ပါလာ စေကာမူ သူသည် သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် နေသူ မဟုတ် ဟူသော အချက် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ် ဗိုလ်ချုပ် ဘဝ၌ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သမျှမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ မျက်နှာထားသည် အလို မပြည့်သည့် မျက်နှာထား သာလျှင် ဖြစ်ဘိသည်။

သူ၏ အကြည့်မှာ အဝေးသို့ ငုံ့လင့်သော အကြည့် ဖြစ်သည်။ သူက မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်သည် ဆိုပါတော့။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေက သူသည် မိတ်ဆွေကို ကြည့်နေသည်ဟု ထင်နိုင်မည် မဟုတ်။ မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကို ဖောက်ထွင်း၍ ဝေးလံသော အရပ်သို့ မျှော်မှန်း ယောင်ယမ်းကာ ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မိ ပေလိမ့်မည်။

ဤ အကြည့်မှာ စိတ်ထဲတွင် ဟာနေသော အကြည့် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် အမှန်ပင် စိတ်ဟာ နေပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

သူသည် အခြေခံ သဘော အားဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်သမား ဖြစ်၏။ အောင်ဆန်းကို နိုင်ငံရေး ကြိုးပမ်းသူ အဖြစ်ဖြင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့လိုက်ရသူများ အဖို့ သူသည် အရိုင်း ပကတိနှင့် တူကောင်း တူပေလိမ့်မည်။ ဥပမာ အဂ္ဂိတကာရ၏ အောင်ဆန်း အရိုင်း သံခိုက်ကြည့်။ ရိုင်းသည်မှာ မှန်ပေလိမ့်မည်။ တိုက်ခြင်း ခိုက်ခြင်းသည် အရိုင်း ဘဝ၏ လုပ်ငန်းစဉ် ဖြစ်၏။ မလွတ်လပ်သော ဘဝ၌ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ရ ခိုက်ရ ဦးမည်သာ ဖြစ်၏။ ထို တိုက်ခိုက် နေသော အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်တော့်အား လူယဉ်ကျေးဟု ထောမနာ ပြုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဆဲသည်ထက် နာမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ထင်သည်။ အောင်ဆန်း တိုက်ပွဲ ဆင်နေစဉ် သူ့အား လူယဉ်ကျေးဟု ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ဝေါ်လျှင် သူလည်း အမှန် "ဒေါ်ဖောင်း" မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏ ပင်ကိုယ် ပဋိသန္ဓေ စိတ်ကို အကဲခတ်ကြည့်လျှင် အနုပညာ၌ မွေ့လျော် လိုသော စိတ်ကူးယဉ်သမား တယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိ ကြရ ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း အနေဖြင့် လက်တွေ့ လုပ်ငန်း၌ အဘယ်ကြောင့် လက်စွမ်း ထက်ပါ သနည်း။ ဤအချက်ကို ကျွန်တော် နောက်ပိုင်းရောက်မှ ထင်ရှား ပေါ်လွင်အောင် ပြပါရစေ။ ယခု စကား အလျဉ်းသင့်သမျှ ပြောရသော်၊ အောင်ဆန်းသည် စိတ်ကူးယဉ် သမားပီပီ မြန်မာပြည်သို့ သူ၏ ဗမာ့ တပ်မတော် သားများနှင့် အတူ ချီတက်ရာ၌ သူ စိတ်ကူးယဉ် ထားသလို ဖြစ်ရမည်ဟု မှန်းဆ ထားဟန် တူ၏။

သို့သော် စိတ်ကူးသည် စိတ်ကူး သာတည်း။

လက်တွေ့၌ အငတ် သခင်နှင့် တမတ် သခင် တို့သည် ဘီအိုင်အေ ဟူသော အရေးချ်၍ စပါးပုံကို တက်၍ လူကြကုန်၏။ ကုလားကို ရိုက်ကြ ကုန်၏။ တရုတ်ကို နှိုက်ကြ ကုန်၏။ ကရင်ကို တိုက်ကြ ကုန်၏။ ရေချိန် တက်လာသော အခါ ဗမာ ဗမာချင်း ကိုလည်း ရိုက်နှိုက် တိုက်ခိုက် ကြပြန်၏။

ထိုအခါ ဂျပန်တို့က ဗမာတို့၏ ပါးကို ရိုက်ကြ လေကုန်၏။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ယင်းသို့ လက်တွေ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးကို စိတ်ကူးထဲ၌ ထည့်၍ ကြည့်ခဲ့ လိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူ၏ ရှေ့မှောက်၌ ပင်လျှင် တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်း ဖနောင့်စာ ကျွေးနေ ကြသည်ကို ဂျပန်က အပေါ်မှာ ခွစီး၍ လက်သည်းခွဲ ခွာနေလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် မိနာမီ (ဗိုလ်မိုးကြိုး) ၏ အကြိမ်းအမောင်းကို ခံယူ ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။

မြန်မာပြည် တွင်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တကွ ဂျပန် ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တပ်မတော်သည် ဝင်ရောက် လာလေပြီ။ ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဟု ဂုဏ်ဟိတ် တေဇာ ထွန်းပြောင်စွာသော ဗမာ့ရင်နှစ် သားရတနာတို့ ဝင်ရောက် လာလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဂျပန်နှင့် ဗိုလ်ဇေယျတို့ ချကြ ကုန်၏။ ဂျပန်နှင့် ဗိုလ်လက်ျာတို့ နှက်ကြ ကုန်၏။ ဂျပန်နှင့် ဗိုလ်ကျော်ဇောတို့ ဆော်ကြ ကုန်၏။ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သား တို့ကား ကြားထဲက အချောင် အတီး ခံရသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ မရေမတွက် နိုင်တော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းက ဂျပန် စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်အား တောင်းဆို၏။

ထို တောင်းဆိုချက်မှာ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို ဗိုလ်ချုပ်တို့က ဦးစီး ခေါင်းဆောင် ပြု၍ ဗမာပြည်တွင် ကျေးရွာ နယ်ပယ်သို့ သိမ်းပိုက်ရေးကို စီမံရန် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ တောင်းဆို လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဂျပန် အသိုက်အဝန်းမှာ ရာဇမန် ရှုလေ တော့သည်။

တနေ့သော် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဗိုလ်လက်ျာ တို့ကို ဦးတည်၍ တာဝန်ခံ တို့အား ဗိုလ်မိုးကြိုးက ဆင့်ခေါ် ၏။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဗိုလ်လက်ျာတို့ လူသိုက်သည် ဗိုလ်မိုးကြိုး စံမြန်းရာ အိမ်တော်သို့ အဖူးအမျှော် ညီလာခံ ဝင်ကြလေ၏။

ထိုအိမ်မှာ ယခု ဗြိတိသျှ သံရုံး တည်ရာ နေအိမ် ဖြစ်သည် ထင်၏။

အိမ်ထဲရှိ ဧည့်ခန်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ တသိုက် ဝင်သွားကြသော အခါ အစောင့်တို့က အခန်း တံခါးကို လုံအောင် ပိတ်လေသည်။

"အဲဒီ အချိန်က ကျုပ်တို့တော့ ဒီတချီ မှားသွားပြီလို့ တွက်မိတာပဲ" ဟု ဗိုလ်လက်ျာသည် ကျွန်တော့်အား ပြန်ပြောဖူး၏။

ဗိုလ်မိုးကြိုးသည် ကျယ်လောင်စွာ ကြိမ်းမောင်း၍ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်တို့အား ငေါက်ငမ်းကာ ဂျပန် ဓားလွတ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အား ထိုးမည့်ဟန် ပြု၏။

ဂျပန် ဟူသည်မှာ ကြောက်တတ်သူကို ဖြေခြောက်သော လူမျိုး တမျိုးတည်း။

ဤနေရာမျိုး၌ ဝိုင်းဝန်းကြီး သာလျှင် တကဲ့ မိုးကြိုးအစစ် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုစဉ်က ပင်လျှင် ဝိုင်းချုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား မျက်နှာ လွှဲခဲ့မည် အမှန် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဝိုင်းဝန်းကြီး၏ ဓားလွတ်ကြီး ဟိုရမ်း သည်ရမ်း ရမ်းနေခိုက်တွင် ဝိုင်းချုပ် သည်လည်း သူ၏ ဓားလွတ်ကို ဆွဲကိုင် လိုက်လေသည်။

ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့သည်မှာ ထိုစဉ်က ဝိုင်းချုပ် ဓားလွတ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ခြင်း ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

သို့သော် ဝိုင်းချုပ်သည် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဓားလွတ်ကို ဆွဲရဖို့ ကံကြမ္မာ ကြုံလာခဲ့သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဘီအိုင်အေ ရောကျော် တို့၏ ဒုက္ခ၊ ဂျပန် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှု ဒုက္ခတို့ကြောင့် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု တည်းဟူသော သဲသောင်ပြင်ဝယ် သူ၏ စိတ်ကူးယဉ် သံပုံစေတီကို လက်တွေ့ နိယာမ တရားတည်း ဟူသော လှိုင်းတို့သည် ပုတ်ခတ် ဖျက်ဆီး လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။

ထို့ကြောင့် ဝိုင်းချုပ်သည် ဘီအိုင်အေ ခေါ် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို ဘီအိုင်အေဟု ခေါ်သော ဗမာ့ ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် အဖြစ်သို့ အသစ် ပြန်လည် ပုံသွင်းရ ပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝိုင်းချုပ်ကို ခင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝိုင်းချုပ်၏ သား ရဲဘော်များကို ခင်မိ၏။ ကျွန်တော်က ဝိုင်းချုပ်ကို ခင်မင်သည်နှင့် သူ၏သား ရဲဘော်များ ကလည်း သူ့ကို ခင်မင် လိမ့်မည်ဟု ယုံမှတ်မိ၏။ သို့သော် သား ဟူ၍ပင် ဆိုရငြားလည်း သားဆိုးသားမိုက် ဟူ၍ ရှိတတ် သေးသည်ကို မတွေ့မိ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော်လည်း တခါက စိတ်ကူးယဉ်သမား မဟုတ်ခဲ့ ပါလေ သလော။

ထို့ကြောင့် ဘီအိုင်အေကို ဘီအိုင်အေဟု ပြောင်းလိုက်သော အခါ အရိပ်အခြည်ကို နားမလည် ရှာသော သားဆိုး သားမိုက် လက်တဆုပ် လောက်က ဝိုင်းချုပ်အား ဓားကြိမ်း ကြိမ်းသည်ကို နားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရ၏။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ငါ နားကြား လွှဲလေသလား၊ မလွှဲပါ။

"ငပန်းကို မဆော်ရရင်၊ ငမိုးကို ဆော်ရ လိမ့်မယ်ဟေ့။"

ထိုစကားကို ပြောသော ထိုသူငယ်ကို ကျွန်တော် ပြန်မတွေ့ရ သည်မှာ ရှစ်နှစ်ကျော် ရှိပြီ။ သူ၏ သတင်း အစအနလည်း မကြားရ တော့ပါ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆို၍ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တပ်ထဲမှ ထွက်သွား ပါသည်။ တကယ်တမ်းမှာမူ သူ ဘာမျှ လုပ်ကိုင် ကြံစည်သည်ဟု မတွေ့ရပါ။ တပ်ထဲက ထွက်သည့် နေ့မှစ၍ မိဘ လက်ငုတ် ကုန်သည် လုပ်လျက် ရှိသည်ကိုသာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရ ပါသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ထွက်လာသော ထိုစကားကို ကျွန်တော် မေ့ပစ်၍ မရပါ။

ထိုသူငယ်နှင့် ကျွန်တော် လမ်းမခွဲကြမီ ကျွန်တော်က သူ့အား နှုတ်ဆက်စကား ပြောလိုက် ပါသေးသည်။

"ရဲဘော် မင်းက ဂျပန်ကို ဆော်ဖို့ တခုထဲသာ စိတ်ထဲမှာ မွန်နေတယ်။ ရှေ့နောက် ဝဲယာ မကြည့်တတ် သေးဘူး။ ဘီအိုင်အေ ဖွဲ့တာ အကြောင်းတခု ရှိမယ်ကွ။ ဒီတော့ မင်း ဒီစကားမျိုးကို မသိ မလိမ္မာတဲ့ ကောင်လေးတွေ့ ရှေ့မှာ မပြောနဲ့"

သူသည် ကျွန်တော့်အား ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မိုင်တွေ၍ နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဩဝါဒကို သဘော ပေါက်လေသလော၊ မပေါက်လေသလော ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်ပါ။ ဂျပန် တော်လှန်ရေး ၌မူ သူနှင့် သူ၏ ညီအစ်ကိုတော်များ အားလုံး ပါဝင်ကာ ဘီအိုင်အေ တည်ထောင်သည့် နေ့မှစ၍ စီးလား ရိုက်မှုကြောင့် သူ၏ အပေါင်းအဖော် တဦးကို ဂျပန်တို့က လက်ဖျံရိုး အဆစ်လွှဲသည့် တိုင်အောင် ရိုက်နှက် စစ်သည် ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရလျက်ပင် ရှိပါသည်။

ဂျပန်ကို တော်လှန်ရဖို့ ကိန်းကလည်း ကြုံနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ပေါ်ရှိ ပုလိပ် အရာရှိ တစုကလည်း ဂျပန် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တို့ကို ခေါ်၍ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးနှင့် အာရှ လူငယ် ခေါင်းဆောင် သခင်တို့အား အိမ်ပေါက်စေ လိုက်ပြကာ လက်ညှိုးထိုး၍ နေသော ကိစ္စလည်း ပေါ်လာပြီ။

မိမိ၏ မြို့ရေး ရွာရေး အတွက် စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေသည့် အထဲမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေါ်ယူသော သံကြိုးစာ အမိန့်စာ အတန်တန် တို့ကြောင့် ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင် ကျွန်တော်၏ ဦးလေးနှင့် အာရှ လူငယ် ကျွန်တော်၏ ညီ (နှစ်ဦးစလုံး ဂျပန် အသတ် ခံရသူများ) အား သတိ ပီရိယနှင့် နေထိုင်ရန် မှာကြားပြီး ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာ ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်ကား ဝိုင်းချုပ်သည် မြောင်းမြသူ ခေါ်ခင်ကြည်နှင့် လက်ထပ်ပြီးစ အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းချုပ်၏ ယောက်ဖ မောင်သိန်းလှလည်း ခြောက်စ ထောင်နေသော အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။ မောင်သိန်းလှနှင့် ကျွန်တော်မှာ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်၍ သူ့ဓာတ်ကျောက်ကို ကျွန်တော် နားလည် သင့်သလောက် နားလည်ပါသည်။

သူ ပျော်တတ်သည်၊ ရွှင်တတ်သည်၊ နောက်တတ်သည်၊ ပြောင်တတ်သည်၊ ထို့ကြောင့် သူ အဘယ်မျှပင် ခြောက်စထောင်ထောင် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တတွေကတော့ ရယ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်ကား မောင်သိန်းလှကို ကြည့်၍ ရယ်မိရင်းက နောင်ရေးကို တမြော်တခေါ်ကြီး တွေးကြည့် မိပါသည်။ နောင်ရေး ဆိုသည်မှာ ဝိုင်းချုပ်၏ အရေးချည်း မဟုတ်ပါ။ ဝိုင်းချုပ်နှင့် ဆက်စပ် ပူးကပ်နေသော လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု ဖြစ်ပါသည်။

ဝိုင်းချုပ် အိမ်ထောင် ကျသည်နှင့် တမျိုးသားလုံး အရေး ဟာ၍ သွားလေမလား၊ မောင်သိန်းလှ ခြောက်စ ထောင်သလို ခေါ်ခင်ကြည် ခြောက်စ ထောင်လေမလား။

စိတ်ဆိုး လိုသူတို့ ဆိုးကြပါတော့။ ကျွန်တော့မှာမူ သည်လိုသာ တွေးမိသည်။ ဘွင်းဘွင်း ဖွင့်ပြောရလျှင် ကျွန်တော့် ရင်တွင်းဝယ် သည်လို သံသယမျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်၏ အဝေးသို့ ငုံ့လင့်သော မျက်စိကိုကြည့်။ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ သိမ်မွေ့သော မျက်စိကိုကြည့်။ သည်နှစ်ခုကို ယှဉ်ကြည့်လိုက် ပြန်သော် ကျွန်တော်၏ မဖွယ်ရာသော သံသယ တို့သည် အရည်ပျော်၍ ကျသွား ပြန်လေသည်။

အမှန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ ရင်တွင်း၌ စိတ်ဆာ၍ နေသည်။ သူ၏ သား ရဲဘော်များ အတွက် စိတ်ဆာနေသည့် အချက် တချက်၊ ဂျပန် ညှဉ်းပမ်းမှုကြောင့် စိတ်ဆာနေသည့် အချက်တချက်၊ သည်နှစ်ချက် အပေါ်တွင် စိတ်အာရုံ စူးစိုက် နေချိန်၌ အတွင်းမီး အပြင် မထုတ်၊ အပြင်မီး အတွင်း မသွင်းသူ ပါရမီ ဖြည့်ဖော်ဖြည့်ဖက် ဒေါ်ခင်ကြည် ဟူ၍ မရှိလျှင် ဗိုလ်ချုပ်သည် နောက်ထပ် ဓားလွတ်ကို ဆွဲရဖို့ ရှိနေသည်။

သည်တခါ ဓားလွတ် ဆွဲလျှင် ဗိုလ်မိုးကြိုး ရှေ့၌ ဆွဲရတော့မည် မဟုတ် ဂျင်နရယ်က ဝါဘီ၏ ရှေ့တွင် ဆွဲရချိမ့်မည်။ ထိုအခါ မီးပွင့်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ...

ကျွန်တော် ဆက်၍မျှပင် မတွေးဝံ့ တော့ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဇနီး မောင်နှံသည် အိမ်ထောင်ရေး သုခကို ရရှိကြ၍ ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ ရှိကြခြင်း သည်ပင်လျှင် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု အတွက် အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေသည်ကို သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရသည့် ခဏ၌ ပင်လျှင် ကျွန်တော် အကဲဖြတ် မိပါသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် မီးဖိုချောင်ကို ပိုင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု အလုပ်ခွင်ကို ပိုင်သည်။ သို့သော် ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ အလုပ်ခွင်နှင့် ဆိုင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်လည်း ဒေါ်ခင်ကြည်၏ မီးဖိုချောင်နှင့် ဆိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံကား မိမိတို့ ဆိုင်သာ ဆိုင်သော်လည်း မပိုင်သော အရေးတွင် ဝင်၍ မစွက်ကြချေ။ ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဖြစ်ထိုက်သော အင်္ဂါရပ်တွင် ဤအချက်သည် သာမည ဖြစ်လျက်နှင့် အရေး အကြီးဆုံးသော အချက် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို မပိုင်သော ခေါင်းဆောင် တို့သည် တဦးပြီး တဦး ကျဆုံးလျက် ရှိသည်ကို မျက်မှောက် ရာဇဝင်က သက်သေ ခံနေသည်။

ရန်ကုန်သို့ ကျွန်တော် ရောက်စတွင် ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ သတင်းကို ထောက်ကြည့်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး အကဲကို ခတ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်သော အဖြေ ထွက်လာ သည်တွင်မှ ကျွန်တော်လည်း နှစ်သက် လာသည်။

သို့နှင့် မောင်သိန်းလှကို ရန်ကုန်၌ တအောင့်လောက် တွေ့ရသော အခါ "ဟေ့ ဒေါ်ခင်ကြည် ကတော့ မင့်လို မဟုတ်ဘူး" ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

"ဟေ့ သူကသူ ငါက ငါကွ" ဟု ဆိုကာ မောင်သိန်းလှသည် သူတပါး ထံမှ အနိုင်ကျင့်၍ စီးလာသော မော်တော်ကားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွား လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန် ရောက်လာသည်မှာ သုံးလမျှ မကတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် အလုပ်က ပူပြင်း လှသောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် မဆုံစည်း နိုင်ပါ။ ဆုံစည်းရန် အကြောင်းလည်း ဘာမျှ မရှိသေးပါ။ ဆုံစည်းမည့် ဆုံစည်း ပြန်တော့ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက် တော့မည် ပုံကဲ့သို့ တအောင့်လောက် တွေ့၍ ရပ်ကြည့် ပြီးနောက် ရှုသိုးသိုးနှင့် လှည့်ထွက် သွားပါသည်။ ။



'လက်တိုဂျင် အမိန့်နှင့် မခြား' ဟူသော ကြော်ငြာ စကားကဲ့သို့ သခင်နု၏ စွပ်ကျယ်သည် ဒေါ်မြရီ၏ ဇာဘော်ဒီနှင့် မခြားချေ။

ဒေါ်မြရီ၏ ဇာဘော်ဒီ နောက်ကျောဝယ် တက်တင်း ထိုးထားသော ဇာပေါက်များ ရှိသည်။

သခင်နု၏ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ နောက်ကျော၌လည်း တက်တင်း မထိုးဘဲနှင့် သံယံဇာတ ပေါက်နေသော ဇာပေါက်များ ရှိလေသည်။ စင်စစ် သခင်နု၏ ဇာပေါက်များသည် ဒေါ်မြရီ၏ ဇာပေါက်များထက် မြိုင်ပါပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုက္ကိုင်းလမ်းရှိ သခင်နု နေသော အိမ်နောက်ဖေးဝယ် ရခိုင်ပြည် တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင် ဦးညိုထွန်း (ယခင်က ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီး ယခု ရေဒီယိုပြင် ဆရာ) ၏ တံကို အမွေ ခံယူကာ တဦးနှင့် တဦး သဘာဝချင်း မတူသော ဦးညာဏနှင့် ကိုမျိုးမင်း ဟိုတို့ အဖော်ပြုကာ နေအချိန်တွင် နေ၍ ညအချိန်တွင် ဝံ့ခိုကျင်း ထဲ၌ အိပ်ခဲ့ ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသားမှာ ဒေါ်မြရီအား လုံးဝ မှီခိုကာ ဧည့်သည်နေ ဧည့်သည်စား ဖြစ်၍ များစွာ သက်သောင့် သက်သာ ရှိလှ ပေသည်။ စားချိန် တန်ပြီလား ဆိုလျှင် ဒေါ်မြရီ၏ တကျော်ကျော် ခေါ်သံကို နှာခံကာ ထမင်းစားခန်း ထဲသို့ သုံးဦးသား စိတန်း လျှောက်ခဲ့ ပါသည်။ သို့သော် ဒေါ်မြရီ၏ ထမင်း စားပွဲကို တခါဖူးမျှ သပိတ် မမှောက်ခဲ့။ ဤမျှလောက် ကျေးဇူး သစ္စာ စောင့်သိ ရှိသေ ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုစဉ်က သခင် ဗဟိန်းနှင့် သူ၏ ဇနီး မခင်ကြီး တို့သည် သခင်နု တို့နှင့် အတူ နေပါသည်။

တနေ့သော အခါ ဦးညာဏ၊ ကိုမျိုးမင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားရန် ဟန်ပြင် နေစဉ် သခင်နုသည် သွားချောင် တိုက်ရင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် စကား ပြောပါသည်။

ထိုအခါ သခင် ဗဟိန်းသည် အထုပ်ငယ် တခုကို ချိုင်းကြားထဲ ညှပ်ကာ ထမင်းစားခန်း ထဲသို့ ဝင်လာ ပါသည်။

သခင် ဗဟိန်း၌ ချိုပြုံးသော မျက်နှာ အစဉ် ရှိသည်။ ထိုနေ့က သူ၏ မျက်နှာ ချိုပြုံးပုံမှာ မိန်းမကြောင့် မာန်ဖိနေသော တာနော ဘီလူးကိုပင် အရည်ပျော် စေနိုင်၏။

သို့သော် သခင်နု မျက်နှာထား တင်းနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိ ထားမိ လိုက်ပါသည်။

"ကိုကြီးနု စွပ်ကျယ် အင်္ကျီကို ချွတ်ပါတော့ဗျာ" ဟု သခင် ဗဟိန်းက ခရီး ရောက်မဆိုက် ဆိုလိုက်သည်။

မီးဖိုချောင် ဘက်မှ ပဲပြုတ် ပန်းကန်ကို ကိုင်ရင်း ဝင်လာသူ ဒေါ်မြရီက အမလေးတော် ရှိတာ ဝတ်တာ ဘာလုပ်ဖို့ ချွတ်ရမှာတုံး ဟု အော်ပြော ပါသည်။

"စွပ်ကျယ် အင်္ကျီတွေ ပေါလွန် လွန်းလို့ဗျာ" ဟု သခင် ဗဟိန်းက ပြုံးချီစွာ ပြန်၍ ပြောပါသည်။

"ရှင်တို့သာ ပေါတာပါတော်" ဟု ဒေါ်မြရီက တော်သံကို တောသံနှင့် ရော၍ ငေါ့ လိုက်လေသည်။

"အော် မမရီတို့က ဒါကြောင့် ခက်တာ။ ဘယ်နှစ်ထည် လိုချင်သလဲ"

"အောင်မယ်၊ ခုမှ လောကွတ် မချော်ပါနဲ့။ မောင်တို့ ရှိလျက်နဲ့ ကျုပ်လင်မှာ စွပ်ကျယ် ဇာပေါက်ပဲ ဝတ်နေရတယ်"

"ကျွန်တော်တို့ ရှိလို့ ဟောဒီလို စွပ်ကျယ်တွေ ဝတ်ရတာ ပေါ့ဗျာ" ဟု ဆိုကာ သခင် ဗဟိန်းက တယောတံဆိပ် စွပ်ကျယ် သုံးလေထည်ကို အထုပ်ထဲမှ ဖြေ၍ ဒေါ်မြရီ လက်ထဲသို့ ထည့်ပါသည်။

ဤအချိန်တွင် သခင်နုကား ရေချိုးခန်း ထဲသို့ ဝင်လေပြီ။

ဒေါ်မြရီသည် အံ့အားသင့်သော ကျေနပ်သော၊ ပီတိရောင် လွှမ်းသော၊ ကျေးဇူးတင်သော၊ မျက်နှာထားဖြင့် သခင် ဗဟိန်း ပေးသော စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ တို့ကို ဖြန့်ကာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရင်း "ဘယ်ကရတာလဲ" ဟု သခင် ဗဟိန်းကို မေးလေသည်။

"ကိုကြီးနုက ဗိုလ်ချုပ်ကို စိတ်ကောက်ပြီး စကား မပြောလို့ ဗိုလ်ချုပ်က ချောတဲ့ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ မမရီ ယူထားပြီး ကိုကြီးနုကို ဆင်ပေး လိုက်ပါဗျာ"

"အောင်မယ် ဆရာ ဒီလောက်နဲ့ ချောလို့ မပျော့ဘူး မောင်ရေ၊ တဒါဇင်မှ တဒါဇင်မှ။"

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် သခင်နုတို့ ဘယ်အခါ၊ ဘယ်နေရာမှာ၊ ဘယ်လို စကားပြော အပေါက်မတည့် သည်ကို ကျွန်တော် မသိ၊ ဗိုလ်ချုပ်က သခင်နုကို ချောသော ပဏာမ အခန်းမှာ အထက်ပါ အတိုင်းပင်။ အင်္ကျီကြီးကို ညှိက ပြန်ချော သလို။

ထိုနေ့ မနက်စာ ထမင်းကို သခင် ဗဟိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသား အတူ စားကြရာတွင် ညနေဘက်၌ ဗိုလ်ချုပ်က သခင်နုထံ အလည် လာမည်ဟု ကျွန်တော် ကြားသိရ လေသည်။

ထိုနေ့ ညနေက နေမင်းသည် ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သည့်ထင်။ သခင်နု၏ အိမ်ခေါင်းရင်း ဘက်ရှိ မြက်ခင်းပေါ်တွင် နေရောင် ကောင်းစွာ မကျပါ။ ဆောင်းဦး ပေါက်မို့ ဓမ္မတာ အတိုင်း နေဝင် စောသည် ဖြစ်တန်ရာ၏။ သို့ရာတွင် မဟာမိတ် တို့၏ ဗုံးကျဲ လေယာဉ်ပျံ များမှာ ညအချိန်တွင် မှန်မှန်ကြီး သောင်းကျမ်းစ ပြုနေပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် နေ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သည်ဟု အစွဲအလမ်း ရှိမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုညိုထွန်း၏ တဲထဲ၌ တဦးတည်း ရှိနေပါသည်။ ဦးညာဏမှာ အနီးတွင် မရှိပါ။ ကိုမျိုးမင်းကား ဗဟန်း ဘက်သို့ သွားနေပါသည်။ ထိုသို့ တဦးတည်း ရှိနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ မော်တော်ကားသံ ကြားရသည်။

ဦးစွာ ပထမ သခင်မြ ရောက်လာပါသည်။ နောက် မကြာမီပင် ဗိုလ်လက်ျာ လာပါသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ရောက်လာပါသည်။

မြက်ခင်း ပေါ်၌ ကုလားထိုင်များ စီထား ပါသည်။ တဦးပြီး တဦး ကုလားထိုင် ရှိရာ လာ၍ ထိုင်ကြသည်။

သူတို့ တွေ့ကြုံ ဆုံကြ ဆွေးနွေး ကြသည်မှာ ရိုးရိုး ကိစ္စချည်း မဟုတ်ပါ။ တိုင်းပြည်တွင် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်များ ပြင်းပြ နေချိန်ဝယ် ခေါင်းဆောင် လုပ်သူတို့မှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်၍ ဆွေးနွေး ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို ဆွေးနွေးပွဲ၌ သခင် ဗဟိန်းသည် ပင်လျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သခင် ဗဟိန်းနှင့် အတူတူ တစေ့တစောင်း မျှသာ အကဲခတ် လိုက်ရပါသည်။ ထို့နေ့ ညနေက ဗိုလ်ချုပ် တဦးတည်း လိုလိုပင် စကား ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေပါသည်။ သခင်နုကား ဗိုလ်ချုပ် ပြောသည်ကို ဂရုမထား သကဲ့သို့ ခပ်တည်တည် နေသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်က လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခေါင်းငဲ့၍ လည်းကောင်း၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ဟု အသံ ထွက်အောင် ရယ်၍ လည်းကောင်း၊ စကား ပြောလိုက်သည့် အခါ သခင်နုသည် ဝင်၍ မတော့ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသား အချိအချ ပြောစဉ် သခင်မြက ဝင်၍ ထောက်တတ်ပါသည်။ ဗိုလ်လက်ျာကား တစုံတခုကို သွေးအေးအေးနှင့် စဉ်းစားသော အမူအရာဖြင့် အင်း လိုက် နေပါသည်။ ကျွန်တော့် အဖို့ကား စာတမ်းလည်း မထိုး အသံလည်း မထွက်သော ရုပ်ရင်ကား တကားကို ကြည့်နေရဘိ သကဲ့သို့။

ဗိုလ်ချုပ်က တဟဲဟဲနှင့် ရယ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ရယ်တိုင်း သခင်နုက လေးနက်သော အသွင်ကို ဆောင်သည်။ လေးနက်သော အမူအရာ ပေါ်လာတိုင်း ဗိုလ်လက်ျာက စဉ်းစဉ်းစားစား နှင့် "အင်း" လိုက်သည်။ ဗိုလ်လက်ျာ "အင်း" လိုက်တိုင်း သခင်မြက ပြုံးကာ အထစ် အထစ်နှင့် ပြောသည်။

သခင်မြမှာ ကျွန်တော်၏ ငယ်ဆရာ ဖြစ်သည်။ သူ စကား ပြောလျှင် အစဉ်ပြုံး၍ လေသံကို ဖြတ်ကာ ဖြတ်ကာ ပြောတတ်သည်။ သခင်မြသည် စကားထစ်သူ မဟုတ်။ တခွန်းချင်း လေအေးအေးနှင့် ပြောတတ်သူ ဖြစ်ရကား အပေါ်ယံ ကျော၌ ထစ်သလို ရှိသော်လည်း စကား ပြောရာတွင် အလွန် ပြေပြစ်သူ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် သူသည် လူငယ် တို့၏ စိတ်အား ထက်မှုကို လူကြီးတို့၏ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် သုခမိန် သဘောတရား တို့ဖြင့် သမအောင် နှံပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မည်သူက လက်သီးလက်မောင်း မည်သို့ တန်းစေကာမူ သခင်မြ တချက် ပြုံးလိုက်လျှင် တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုတိုက် ဟူ၍ ကြိုးဝါး နေသူသည် တုံးပင် မှန်စေ တိုက်သင့်ချိန် ရောက်မှ တိုက်မည် ဟူသော အသိတရား ရကာ ငြိမ်၍ ကျသွားတတ်သည်။ ဗိုလ်လက်ျာ၏ "အင်း" လိုက်သံ၊ ဗိုလ်ချုပ် "ဟဲ" သံ၊ သခင်နု၏ "တိတိလင်းလင်း ပြောမယ်" ဟူသော အသံတို့သည် ညဉ့်၏ လွှာရံ အောက်ဝယ် ငြိမ်သက် သွားပြီးနောက် သခင်မြ၏ ချိုအေးသော အသံ တို့သည် လွှမ်းမိုး လာပါသည်။ ထိုအခါမှ လူငယ် သုံးဦး တို့သည် တဦးနှင့် တဦး ပိုမိုချစ်ခင် လေးစား အားထားသော အသွင်ကို ဆောင်ကာ သခင်မြ၏ အနားသို့ ချဉ်းကပ် သည်ထက် ချဉ်းကပ် သွားကြ ပါသည်။

ကျွန်တော် ယနေ့ အထိ သူတို့ ဘာကို တိုင်ပင် ကြသည်ဟု မသိရပါ။ သခင် ဗဟိန်း၏ ပြုံးစနဲနဲ မျက်နှာထားမှာ အမိပွယ် ထူးသော အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် မသိ စေချင်သော ကိစ္စ တခုကို စပ်စုလိုသော ဝသီ ကျွန်တော်၌ မရှိ။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်ခေတ်၌ ထိုဝသီ တို့ကို ချိုးနှိမ် ထားကာမှ အရေးတော်ပုံ လှချေမည်။

သို့သော် ဘာကြောင့် မသိ။ သခင် ဗဟိန်း တယောက် သခင်နု အိမ်ပေါ်မှာ နေရင်း၊ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားသော အချိန်၌ကား ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်လက်ျာ၊ သခင်နု၊ သခင်မြတို့ စည်းဝေး တိုင်ပင်ကြသော ထိုညနေကို ကျွန်တော် ပြေး၍ သတိရ မိသည်။

လူလုံး မပျောက်တပျောက် အချိန်တွင် သူတို့ သုံးဦးသား သခင်နု အိမ်မှ ပြန်ကြသည်။ သခင်မြက ကျွန်တော့်အား သူနှင့် တွေ့ရန် မှာကြားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော့် အနား ရောက်လာ ပြီးလျှင် မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ကြည့်သည်။

ဤကား ဗိုလ်ချုပ်သည် နှစ်ရှည်လများ ကွဲကာ နေသော မိတ်ဆွေ တဦးအား နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

"ခင်ဗျားကြီး ဒီရောက် နေတာကိုး" ဟု ဗိုလ်ချုပ်က မတုန်မလှုပ် လှသော မျက်ထားဖြင့် ပြောသည်။

"ဟုတ်ပဗျား" ဟု ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ မော်တော်ကားသည် ကြီးစွာသော မီးခိုးလုံး တို့ကို လွှတ်၍ ကုက္ကိုင်း လမ်းမပေါ်သို့ တက်လေသည်။

မီးခိုးလုံးများ အတူ ကျွန်တော်၏ စိတ်တို့သည် လွင့်၍ ... လွင့်၍ ...

ထိုည တညလုံး အိပ်မပျော်။ ယနေ့တိုင် သခင်နုတို့ ဘာကို ရည်ရွယ်၍ စည်းဝေးကြောင်း ကျွန်တော် မသိ၊ တခါမျှလည်း မေး မကြည့်မိ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက် ထဲတွင် ထိုမြင်ကွင်း ကလေးကို ဖျောက်၍ မရ။ တိုင်းရေးပြည်ရေး ရှုပ်ထွေးစွာ ပြုလာပြီ။ ၁၉၄၃ ခုမှသည် ၁၉၄၄ သို့ ကူးပြောင်း လာမည့် အချိန်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်များ အဖို့ ထက်လှသော သင်ရန်ခား ပေါ်တွင် ဂွမ်းပစ်၍ ကစား နေရသော အချိန် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ် ဟူသည် အံ့ခွအောင် စားဖူးသော ဖိုးထူး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျပန်ကား အံ့ခွအောင် စားမည့် ဖိုးထူး ဖြစ်သည်။ တဦးကား ဝ၍ အိသွားပြီး တခြား တဦးကား ယခုမှ စားကာစ ဖြစ်၍ စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းတုန်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်သည် အင်္ဂလိပ်ထက် ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။ ခေါင်းဆောင်ပိုင်း များက ဤသဘောကို နားမလည် စေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့၏ သာပေါင်း ညာစား များကား ဂျပန်ကို မျက်နှာချို သွေးဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တော်လှန်ရေး သမားများအားလက်ညှိုး ထိုး၍ ပြမည့် သူများမှာ ...

ကျွန်တော် ဆက်၍ မတွေးဝံ့ပါ။ ကိုယ့်အမျိုးသား ထဲမှ လောက်ကောင်များ အကြောင်း တွေးတော ရသည်မှာ မြန်ရည်ရက်ရည် မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ခွဲခွာ လာခဲ့သော နယ်ကလေး အတွက် ပူပန် မိပါသည်။ ဂျပန်ကို ကဏ္ဍကောစ ပြုလာပြီ ဖြစ်သော ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်၊ အရှေ့ အာရှ လူငယ်များ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင် စသည်တို့ အတွက် ပူပန် မိပါသည်။ ထိုကြောင့်လည်း သခင်မြနှင့် တွေ့သည့် အခါ ကျွန်တော့် နယ် အခြေအနေကို ခရေစေ တွင်းကျ ပြောပြ ရပါသည်။ သို့ရာတွင် တော်လှန်ရေးကြီး ထဲတွင် တော်လှန်ရေး ကလေးများ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း သာလျှင် ခံကြရဖို့ ရှိပေသည်။

တော်လှန်ရေး၏ ယဇ်ပူဇော်၌ လူငယ်များ နှင့်တကွ လူငယ်များ၏ လုပ်ငန်းကို ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ကြသူ တို့သည် ၎င်းတို့၏ အသွေးအသား များကို မည်သို့ပင် ပူဇော် ကြရ စေကာမူ ပူဇော်ခြင်း၏ အကျိုး တရားကြောင့် လွတ်လပ်ရေး ရသည်ကား လိုရင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့၏ ရရှိသော လွတ်လပ်ရေးကား ပြာပူ လွတ်လပ်ရေး ဖြစ်ရာ တမျိုးသားလုံးမှာ ကန့်ခင် မီးအုံး သကဲ့သို့ ရှိလှသည်။

တနည်းအားဖြင့် ဤ အဖြစ်မျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး အတွက် အလွန် ကောင်းသည်။

ပြာပူထဲတွင် ကဇွန်းဥ အစိမ်းသည် တစ်စုံစီနှင့် ကျက်ရပေသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နုနယ်သော ဘဝမှ တစ်စုံစီနှင့် ရင့်ကျက် ခဲ့ရသည်။ တခါတရံ ဌာလည်း ဤသို့ တွေးမိသည်။ ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့၏ အခြေအနေမှာ မကျက်တကျက် အခြေ ဖြစ်ရကား ကယ်တင်ရှင် တဦး တဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြာပူတွင် ထပ်၍ လိုမိနိုင် ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ထပ် ပို၍ ရင့်ကျက်ရဖို့ ရှိပေ လိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က လွတ်လပ်ရေးကို မည်သူတို့ ခံစားလျက် ရှိပါသနည်း။

ဤမေးခွန်းကို ယခု ကျွန်တော် စစ်တမ်း ထုတ်၍ ကြည့်သော အခါ ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက် တရပ်သည် ကျွန်တော်၏ မှတ်ဉာဏ် ထဲ၌ ပေါ်လာ ပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နေရက် အတိအကျ တို့ကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိ။ ရှေးနှောင်း အစီအစဉ် တို့ကိုလည်း ကောင်းစွာ သတိမရ။ သို့သော် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းချင်း တို့ကား မနေ့ကမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သလိုလို။ အတိတ် ကာလသည် ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် အထင်အရှား ဇာတ်စုံ ခင်းလျက် ပြတုန်းပင်။

စိတ်အထင် ဂျပန်က မြန်မာကို လွတ်လပ်ရေး ပေး၍ တနှစ်ပြည့်သော အထိမ်းအမှတ် ကျင်းပသည့် နေ့ဟု ထင်သည်။ ၁၉၄၄ ခု ဩဂုတ်လ ဖြစ်တန်ရာ၏။

ထိုအခါက ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံခြားရေး ဌာနတွင် အလုပ် လုပ်နေရ၏။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြား အတွက် ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး လုပ်ငန်း တို့တွင် ကိုခင်မောင်လတ် (ယခု ကိုယ်ပိုင် ကျောင်းဆရာကြီး)၊ ကိုတင်မောင် (ထင်ကြီး)၊ ကိုဘတုတ် (ယခု ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် သင်္ချာ ပါမောက္ခ) စသော မိတ်ဆွေများနှင့် အတိအထွာ ပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်း ဟူသမျှ လုပ်ငန်း အစုံစုံတို့ကို ခြေဦးတည်ရာ လုပ်၍ နေရသည်။

ထို အခမ်းအနားကို ကျင်းပရာ၌ လွတ်လပ်သော မြန်မာ နိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ ခေါင်းသူကြီးများနှင့် ဂျပန် အစိုးရ၏ ထိပ်သီးများကို နေရာ ချထားရေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ အလွန် ခေါင်းကိုက် စေသော အလုပ်များ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က မြန်မာ နိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ထီးပြိုင်နန်းပြိုင် အုပ်ချုပ်ရေး ဖြစ်၏။ မြန်မာ တနိုင်ငံ ထဲတွင် စင်ပြိုင် အစိုးရ သုံးခု ရှိ၏။ ဂျပန် အစိုးရမှာ ထိပ်သီး အစိုးရ ဖြစ်၏။ လွတ်လပ်သော မြန်မာ နိုင်ငံတော် အစိုးရမှာ ဒုတိယ တန်းအစား လိုက်သော အစိုးရ ဖြစ်၏။ နေတာဂျီဘိုစ် ခေါင်းဆောင်သော လွတ်လပ်သော အိန္ဒိယပြည် အစိုးရမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဧည့်သည်တော် အစိုးရ ဖြစ်၏။ ဂျပန် အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်များ ဖြစ်သော ဂျပန် သံအမတ်ကြီး ရင်ဒိုဆာဝါဒါ၊ ဂျပန် သေနာပတိချုပ် ဂျင်နရယ် ကဝါဘီ စသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ လွတ်လပ်သော မြန်မာ နိုင်ငံတော် အစိုးရက ကျင်းပသည့် မည်သည့် အခမ်းအနား၌ မဆို မြင့်မြတ်သော နေရာ ဖြစ်သည့် အမိပတိ အရှင်မင်းကြီး ဒေါက်တာ ဘမော်၏ လက်ျာ ဘက်မှာသာ နေလိုကြသည်။ ထိုနေရာ မရလျှင် ရာဇအိန္ဒြေ ကိုမျှ မဝဲဘဲ၊ ထိပ်သီး ဂျပန်တို့သည် ကြွက်စီကြွက်စီ လုပ်လေ့ရှိ၏။

ယခု ကျင်းပရမည့် အခမ်းအနားကို ဂျူဘီလီဟော၌ ကျင်းပရန် စီစဉ် ထားလေရကား အခမ်းအနား မတိုင်မီပင် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံခြားရေး ရုံးမှ အရာရှိများ အားလုံးသည် ဂျူဘီလီဟောတွင် စုရုံး၍ ကြိုတင် ပြင်ဆင် ကြကုန်သည်။

ထိုအခါ ပြဿနာ တရပ် ပေါ်လာသည်။ ထိုအခမ်းအနားသို့ နေတာဂျီဘိုစ် ကိုလည်း ဖိတ်ထားသည်။ အမိပတိကြီး၏ ဆန္ဒ၌ နေတာဂျီဘိုစ်ကို ဧည့်သည်တော် အဖြစ်ဖြင့် ဦးစား ပေးလိုသည်။ ထို့ကြောင့် နေတာဂျီဘိုစ်အား သူ၏ လက်ျာ၌ ထား၍ ဂျပန် သံအမတ် ရင်ဒိုဆာဝါဒါအား သူ၏ လက်ဝဲ၌ ထားရန် ကျွန်ုပ်တို့ လူတသိုက်အား အမိန့် ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ အတော် အကြံ အိုက်သွား ပေသည်။ ကျွန်တော် တို့ကား ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကို အမိပတိ၏ လက်ျာ၌ ထားရန် စီစဉ် ထားသည်။ သို့သော် ယခုပုံလို ဆိုရင် အမိပတိ၏ လက်ျာဘက်၌ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၊ နေတာဂျီဘိုစ်၊ ရင်ဒိုဆာဝါဒါ ဂျင်နရယ် ကဝါဘီ၊ ဝန်ကြီးချုပ် သခင်မြ စသော ပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးတို့ကို နေရာ ချထားရန် ရှိနေ ပေသည်။

ထိုစဉ်က နိုင်ငံခြားရေး ဌာနတွင် အလုပ် လုပ်နေသော ဦးမောင်မောင်ကြီးမှာ ထိုနေရာ ချထားရေး တာဝန်ခံ ဖြစ်၏။ သူသည် ပြာလောင်ခတ်လျက် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဘယ်နှယ်လဲဗျို့ဟု မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်နှယ်လဲ ဆိုရင် ကဝါဘီကို အမိပတိရဲ့ လက်ဝဲဘက် နေရာ ချထားတာ စစ်ဘက်က ကန့်ကွက် နေတယ်။ ခက်တာပဲဗျာ။"

ဘယ်သူ ဘယ်ဘက်က နေနေ အရေး ကြီးတာ ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ နေတာဂျီ တို့ကို အမိပတိရဲ့ လက်ျာဘက်မှာ နေရာ ထားဖို့ပဲ။ အဲဒါ ကိုယ့်လူ ကြည့်လုပ် ပေတော့။

ကျွန်တော်ကား စင်မြင့်ပေါ်ရှိ ကန်လန်ကာ နောက်မှ နေ၍ အမိပတိ၏ မိန့်ခွန်း၊ ဂျပန် သံအမတ်၏ မိန့်ခွန်း၊ ဂျပန် စစ်သေနာပတိ၏ မိန့်ခွန်း၊ ဗမာ တပ်မတော် စစ်သေနာပတိ (ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း) ၏ မိန့်ခွန်း စသည် တို့ကို မိန့်ခွန်း မြွက်ကြား ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် စုပေါင်း၍ သတင်းနှင့် ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး ဌာနမှ တဆင့် သတင်းစာ တိုက်များ အရောက် ပို့ပေးရန် ဝတ္တရား ကျနေသည်။

ကျွန်တော် လက်ထဲတွင် မိန့်ခွန်း ပေးမည့်သူ အသီးသီး တို့၏ တင်ကြို ထုတ်ပေးသော စာမူများ ရှိသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် ပေးမည့် မိန့်ခွန်း စာမူကို ကျွန်တော် မရသေး။ စောစော တင်ကြို၍ ရနိုင်ပါမှ ထိုစာမူကို အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်၍ သတင်းစာတိုက်နှင့် ဒိုမေ သတင်း ဖြန့်ချိရေး ဌာန တို့ကို အချိန်မီ ဝေနိုင်မည် ဖြစ်၏။

သို့သော် "ခရုမှာလည်း အဆံ့နှင့်၊ လူမှာလည်း အကြံနှင့်" ဟု ကျွန်တော်အား အရိပ်အမြှောက် ပြောဖူးသော ဝိုင်းချုပ်ကား သူ၏ အကြံနှင့်သူ။

ထို့ကြောင့် စာမူကို မျှော်သော်လည်း အကြောင်း မထူးချေ။ သို့ပါသော်လည်း ဂျပန် သံရုံးမှ သတင်း တွဲဖက် အရာရှိ ဖြစ်သူ ရှိမာနီအုချို ဆိုသော ချာတိတ်ကလေး မှာကား ကျွန်တော့်အား ဂျပန် သံအမတ်၏ ကျေညာချက်ကို ပေးရင်း ဝိုင်းချုပ်၏ မိန့်ခွန်းကို မရမက တောင်းဆို နေသည်။

ကျွန်တော်က မရသေးဟု ပြော၏။ သူက မကျေနပ်။

"မင်း မကျေနပ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ စစ်ဘက်က လူတွေကို ငါတို့ နိုင်ငံခြားရေး ရုံးက လွှမ်းမိုးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဝိုင်းချုပ် လာအောင် သည်းညည်းခံပြီး စောင့်ပါကွယ်"

ကျွန်တော်က လေပျော့ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ပြောထား၏။ သို့သော် ရှိမာနီအုချို သတင်းထောက် ဉာဉ်ရှိသည်။ သူ စိတ်ထဲ၌ ဝိုင်းချုပ်၏ မိန့်ခွန်းကို ကြိုတင် မရနိုင်ခြင်းသည် တနေရာရာ၌ တစုံတခု ဖြစ်နေ သောကြောင့် မရနိုင်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်နေဟန် တူ၏။ ထိုအတွင်း ကန့်လန့်ကာ၏ နောက်ကွယ်၌ ရှိမာနီအုချိုသည် သူ၏ ဆရာ ဖြစ်သော ဂျပန် သံအမတ်နှင့် စကား ပြောနေသည်။ ဂျပန် သံအမတ်၏ မျက်နှာထားသည် တောက်တဲ့ အိမ်မျှောင် စသည် တို့၏ မျက်နှာထား ကဲ့သို့ အမြဲ သေနေသော မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြုံးစရာ ရှိ၍ မပြုံး၊ မဲစရာ ရှိ၍ မမဲ၊ ဒေါမနသကြောင့် မျက်နှာထား မတင်း၊ သောမနသကြောင့် မျက်နှာထား မရွှင်၊ သို့သော် အစဉ်သဖြင့်ကား "ငါသည် မြန်မာပြည်ကို အပေါ်စီး ရနေသူ ဖြစ်သည်" ဟူသော မာန်တခွဲသားကို မနိုင်တနိုင်နှင့် ချီပင့် ထားသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု သူတို့ ဆရာ တပည့် နှစ်ဦးသား တီးတိုး ပြောဆိုနေစဉ် ကျွန်တော် တွေ့ရသော ရင်ဒိုဆာဝါဒါ၏ မျက်နှာထား၌ သင်္ကာယနံ့ မကင်းသော အရိပ်အယောင် သန်း၍ လာလေပြီ။

ထိုနောက် အစီအစဉ် အရ ဂျပန် သံအမတ်ကို အမိပတိ၏ လက်ဝဲဘက်၌ နေရာ ချထားကြောင်းကို သံအမတ်အား ရှိမာနီအုချိုမှ တဆင့် ကျွန်တော်တို့ လူစုက အကြောင်း ကြားလိုက်သော အခါ သံအမတ်၏ မျက်နှာပေးမှာ အသက်ထွက်ခါနီး ကင်းလိပ်ချောသည် ပိုးကောင်ကို မြင်၍ မာန်ဖီ သကဲ့သို့ ရှိလှ ပေသည်။

သို့သော် ရင်ဒိုဆာဝါဒါမှာ သံအမတ် အဖွဲ့ဝင်ပီပီ ၎င်း၏ ဒေါသမူ စိတ်တို့ကို မျက်နှာ၌ ပေါ်ထင်အောင် မပြု။ ဂျင်နရယ်က ဝါဘိကား ၎င်း၏ နှုတ်ခမ်းမွှေး ရှည်ရှည်ကုတ်ကုတ်ကို ပိန့်ရွက် ဝါးသော ဆိတ်ကုလား၏ မုတ်ဆိတ် ကဲ့သို့ လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်နှင့် လုပ်သည်။ တင်နီဂေကာ၏ စစ်သားပီပီ ဒေါဖောင်းကာ နေရာ လုနေသည်။

ကန့်လန့်ကာ နောက်ပိုင်းတွင် ထိပ်သီး ဂျပန် အရာရှိများ ပွက်လော ရိုက်နေစဉ် ကြမ်းပြင်ကို ဒုန်းဒုန်းနှင့် ဆောင့်၍ နင်းသော အသံ ကြားလိုက်ရ ပါသည်။ ဗမာ့ တပ်မတော်မှ အစောင့်အရှောက် စစ်သားများသည် လှုပ်ရှား သွားလေ၏။ စစ်ဖိနပ် စီးထားသော ဘယ်ခြေဖနောင့်ကို ညာခြေဖနောင့်နှင့် ရိုက်လိုက်သော "ခွပ်" သံများသည် ပတ္တလားကို တချက်ထဲနှင့် လှိုမ့် တီးလိုက်သော အသံကဲ့သို့ ပေါ်လာပြီးနောက် ကိုယ်ရံတော် ဝိုင်းချုပ်တို့ ခြံရံသော ဝိုင်းချုပ်သည် ဂျူဘီလီဟော စင်မြင့် ပေါ်သို့ တောင်ဘက် လှေခါးဆင့်မှ တက်လာ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကန့်လန့်ကာ နောက်မှ ပွက်လော ရိုက်သံ တို့မှာ ငြိမ်၍ ဝပ်သွားပါသည်။

ဂျပန် သံအမတ်က သူ၏ တပည့် ရှိမာနီအုချိုကို မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြသည်။ ရှိမာနီအုချိုက ကျွန်တော် ရှိရာဘက်သို့ ခြေလှမ်း လှမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကား ရှိမာနီအုချို နားပူတော့ မည်ကို သိနှင့်၍ ဝိုင်းချုပ်ထံ ပြေး၍ ကပ်ပါသည်။

"ဝိုင်းချုပ် မိန့်ခွန်းကို အဆင်သင့် ရေးလာ သလား" ဟု ကျွန်တော်က တိုးတိုး မေးပါသည်။

ဝိုင်းချုပ်က သူ့ကာကီ အင်္ကျီအိတ်ကို ပုတ်ပြုပြီး စာရွက်များကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို မပေးနိုင်ဘူး"

သူက ဤသို့ ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်က အလိုက် မသိသေးချေ။

"ဒါဖြင့် ဒီမိန့်ခွန်းကို ပြောပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ။ ကျွန်တော် ဝိုင်းချုပ် နောက်နားမှာပဲ နေပါ့မယ်။"

"ဘာလုပ်ဖို့တုန်း"

ကျွန်တော်က ဂျပန် သံအမတ်ကို မေးငဲ့ ပြ၍ "သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လာပူနေတယ်"

"လက်တန်း ပြောမယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်ဗျာ"

ထို့နောက် အမိပတိသည် ဝန်ကြီးများ အချွေအရံနှင့် စင်မြင့် ပေါ်သို့ တက်ရောက် လာပြီးလျှင် နိုင်ငံခြားရေး ရုံးမှ ပုံစံဖြင့် ပြ၍ နေရာ ချထားသော နေရာသို့ အသီးသီး အသက် အသက် ဝင်ကြ လေသည်။

ပုံစံတွင် မည်သို့ နေရာ ချထားသည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိ။ သို့သော် ဂျင်နရယ် ကဝါဘီမှာ အဓိပတိ၏ လက်ျာဘက်တွင် ရောက်၍ နေသည်ဟု ကျွန်တော် အမှတ်ထား မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် မနီးမဝေး၍ ရှိသည်။

အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ မိန့်ကြားချက် များကို မိန့်ဆို ကြသည်။ ဂျင်နရယ် ကဝါဘီ အလှည့်သို့ ရောက်သော အခါ သူသည် ဂျပန် ဓားလွတ်ကို ဓားအိမ်မှ မချွတ်ဘဲ သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထောက်ကာ ဓားလွယ် လက်ကိုင် ပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက် တင်၍ မိန့်ခွန်း စကား ပြောဆိုပါသည်။

ကျွန်တော် တို့မှာ ဂျပန်စကား နားမလည် သည်နှင့် သူပြောသည့် စကား ထဲမှ "အနုတဝါ" ဟူသော စကားသံ ကိုသာ ကျက်မိသောကြောင့် အယုတ္တ အနတ္တ စကား ပြောသည်ဟု အချင်းချင်း လက်တို့ ရယ်မော မိကြသည်။

သို့သော် ဂျင်နရယ် ကဝါဘီ ပြောသွားသော စကားထဲ၌ ရယ်စရာ တကွက်မျှ မပါ။ အားလုံးသော စကား တို့သည် မြန်မာ တမျိုးလုံးကို ခလေးသူငယ် ပမာထား၍ ကြိမ်းမောင်း ဆုံးမသော စကားမျိုး ဖြစ်သည်။

ကဝါဘီက ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းနှင့် ပြောသော စကားသံ ထဲတွင် ဒေါသသံ ပါကြောင်းကို ဂျပန် စကား နားမလည် သူတို့ပင်လျှင် ရိပ်မိ ကြပေသည်။

ကျွန်တော်က ဂျပန် သံရုံးသားများထံ သွား၍ ဗိုလ်ချုပ်သည် အလုပ် များသောကြောင့် မိန့်ခွန်းကို အစီအစဉ်နှင့် ရေးမထား နိုင်သဖြင့် လက်တန်း စကား ပြောလိမ့်မည်ဟု သတင်း ပို့ထားရ၏။ ဂျပန်တွေ မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် နေကြသည်။ ရှိမာနီအုချီက ဗိုလ်ချုပ် ပြောစကား အတိုချုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးပေးရန် ပူဆာ ပြန်သည်။ ကျွန်တော်က စစ်ဘက် ပြောသော စကားကို ကျွန်တော်တို့ ဌာနက တာဝန် ယူ၍ လုပ်ပေးရန် ခဲယဉ်းကြောင်း၊ စစ်မိန့်ရမှ လုပ်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ စစ်ဘက် ဆိုင်ရာတို့နှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်သင့်ကြောင်း ရှိမာနီအုချီအား စကားကုန် ပိတ်၍ ပြောလိုက် သောကြောင့် ကျွန်တော်ကို နောက်ထပ် သူတို့ နားမပူတော့ပါ။

ဗိုလ်ချုပ် စ၍ စကား ပြောရန် သူ့ အိတ်တွင်းမှ စာရွက် တထပ်ကို ထုတ်ပါသည်။ စာရွက် တို့ကို ဖြန့်၍ စကား စပါသည်။

ဂျူဘီလီဟော ထဲ၌ အသံများ ဆိတ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ အသံသည် ပြတ်သားစွာ ပေါ်ထွက် လာပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ မိန့်ခွန်းမှာ ကဝါဘီ၏ ကြိမ်းမောင်းမှု တို့ကို ထိမထင် ပျက်ရယ်ပြုသော မိန့်ခွန်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာ တမျိုးသားလုံးက ဂျပန် တမျိုးသားလုံးကို "ရမ်းနှင့် ဆင် လယ်ပြင်ကျမှ တွေ့ရစေ မဟေ့နော်" ဟု ကြိမ်းဝါး လိုက်သော မိန့်ခွန်း ဖြစ်သည်။

ဂျူဘီလီဟော တခုလုံးမှာ ဆိတ်၍ နေသည်။

ထိုအချိန်က မတော်တဆ အတွင်းဝန် တဦး၏ တောင်ရှည် ပုဆိုးမှ ခါးပုံစ တခု ပြတ်၍များ ကျခဲ့လျှင် ရဲ့ကနဲ မြည်ဟီး လောက်ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏ ဘောင်းဘီ ထဲမှ စက္ကူလိပ်ကြီးကို ထုတ်ကာ တရွက်ပြီး တရွက် လှန်ရင်း သူစိတ်ကူးထည့်ရာ ရေးထားသော စကားတို့ကို ပြောကြား လေသည်။ မိန့်ခွန်း ထဲတွင် စိတ်ပါ ဝင်စားလာသော အခါတိုင်း သူ၏ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ ဆက်ကနဲ ခါလိုက် ညာဘက်သို့ ဆက်ကနဲ ခါလိုက်၊ သုံးလေး ငါးကြိမ်လောက် ဆတ်ကနဲ ခါပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ကြက်သီး မွှေးညှင်း ထလောက်သည့် စကားပိုဒ်ကို ပြောလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ပြောသလို ကျွန်တော် ပြန်မပြော တတ်တော့ပါ။ သို့သော် သူ၏ အသံသည် ယနေ့တိုင် ကျွန်တော့် နားထဲမှ မထွက်သေး။ ယခု ကျွန်တော် ပြောပြနေသော ပြခန်းကလေး တကွက်ကို မှတ်မိသူများ အဖို့လည်း ယနေ့တိုင် နားမှ ထွက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ဤခေတ်နှင့် တပြေးတည်း ဖြစ်ပေါ် နေသော အခြင်းအရာ တို့ကို မော်ကွန်း တင်ကြ သူတို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုကို ပျက်ချော်ချော် ပြောကြသူ နိုင်ငံခြားသား အများပင် ရှိပါသည်။ ထိုသူတို့က ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန်ကို ပင့်ဆောင် လာပြီးနောက် အင်္ဂလိပ် အရေးသာမည် ထင်သော အခါ အင်္ဂလိပ်ဘက် ဝင်သည်ဟု အမနာပ စကား ပြောကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုမျှ စော်ကားသော စကားကို ပြန်ဖြေ နိုင်လောက်သော ရာဇဝင် ဆရာ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်ထက် ပြောပိုင် ဆိုပိုင်ရှိသူ လော့ဒ်လူဝီ မောင့်ထံဘက်တန်က သူ၏ မှတ်တမ်း ဖြစ်သော စာအုပ် တအုပ်ဝယ် ရှင်းပြပြီး ဖြစ်သည်။ ရာဇဝင်ကို ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ အားဖြင့် မသုံးသပ် မမ္မဒိဌာန်ဖြင့် သုံးသပ်သူတို့က ပင်လျှင် လက်၌ပြီး ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ် ဘက်မှ ကျွန်တော် ရှေ့နေ လိုက်စရာ မလိုပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသား အချင်းချင်း တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ စေတနာနှင့် စေတသိက်တို့ အဘယ်ပုံ ရှိခဲ့သည်ကို ပိုမို သဘောပေါက်ရန် ဖော်ပြ လိုပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ပေါင်း ၁၂၀ မျှ နိုင်ငံခြားသား တို့၏ စိုးမိုးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ်များ အတွင်းတွင် ခေါင်းဖော်နိုင်ရန် တရံတဆစ်မျှ အကွက်ကောင်း မရခဲ့ကြ။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး သည်သာလျှင် လွတ်မြောက်ရေး အတွက် အခွင့်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ တမျိုးသားလုံးမှာ နှစ်လက်မထက် ပိုသော အသွား ရှိသည့် မောင်းချမ်းကို ကိုင်ဆောင် မိလျှင် တရား စွဲခံရ တတ်ပါသည်။

ထိုသို့သော် လူမျိုး တမျိုးက မိမိအား နှစ်ရှည်လများ လွှမ်းမိုး နေသော လူမျိုး တမျိုးအား တော်လှန်ရာတွင် ရနိုင် သမျှသော အခွင့်အရေးကို သုံးကြ မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အသွား နှစ်လက်မ ရှိသော မောင်းချဗားက .၃၀၃ မတ်စကက် သေနတ်ကို တော်လှန်နိုင်ရန် ရနိုင် သမျှသော အခွင့်ကောင်းကို ယူမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထို အခွင့်ကောင်းကို ယူရာ၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန်၏ သစ္စာခံ မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်၏ သစ္စာကို မစောင့်၊ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြန်မာလူမျိုး တို့၏ ကျေးဇူး သစ္စာကို သာလျှင် စောင့်သိ ရှိသေ ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန် စစ်တပ်တို့ မြန်မာပြည်ကို ဝင်လာသည် ဆိုလျှင်ပင် ဂျပန် တော်လှန်ရေးကို သူ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ကြံဆထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအကြံ၏ အရိပ် နိမိတ် တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဂျူဘီလီဟော မိန့်ခွန်းတွင် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သည်။

"ကျုပ်တို့ ယခု လွတ်လပ်ရေး ရပြီလို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဘယ်သူတွေ ခံစားနေ သလဲ။ ကျုပ် ရှင်းရှင်းပြောမယ် ကျုပ်နဲ့တကွ ကျုပ်တို့ရဲ့ အပေါင်းအဖော် ဝန်ကြီးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ သား မယားတွေ၊ အချွေအရံတွေ၊ ကျုပ်တို့ကို ကပ္ပားယပ်စား လုပ်နေတဲ့ သူတွေ၊ အဲသလောက်ပဲ လွတ်လပ်ရေးရဲ့ အရသာကို ခံစား နေကြတယ်"

ဗိုလ်ချုပ်၏ မိန့်ခွန်းမှာ အထက်ပါ အချက်ကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ မိန့်ကြားသော မိန့်ခွန်း ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေး ဘယ်မှာတုန်း။ အပေါ်ယံ အလွှာတထပ် ၌သာ လွတ်လပ်ရေး တည်သည်။ စင်စစ် မြန်မာ လူထု၏ လွတ်လပ်ရေးကား အဘယ်မှာနည်း။ လူထု လက်ထဲသို့ လွတ်လပ်ရေး အပ်ရဦးမည်။ လွတ်လပ်ရေးကို လူထုထံသို့ အရောက် ပို့ မပေး နိုင်သေး သမျှ ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ငန်း မပြီးသေး။ ဗိုလ်ချုပ် ပြောသွားသော စကားရပ် တို့၏ သဘောမှာ ထိုသို့ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ပြောနေစဉ် အဓိပတိ ဒေါက်တာ ဘမော်က ဗိုလ်ချုပ်ဘက်သို့ ခေါင်းမငဲ့ဘဲ မျက်စိသာ လှည့်၍ လိုက်သော အကြည့်မျိုးကို ကျွန်တော် ဘေးက ချောင်းကြည့် ခဲ့သည်။

အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသော အခါ လူအများပင် ရုံးရုံး ရုံးရုံးနှင့် လှုပ်ရှား၍ ကိုယ့်အိမ်သို့ ကိုယ် ပြန်ကြသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ လူစုနှင့် ဂျပန် လူစုမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ် သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ် တစ်စုတခု ပြောသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ပြောစကားကို ပရိသတ်တို့ မလှုပ်မရှက် နားထောင် ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ အမူအရာမှာ တစ်စုတခုကို ပြုလုပ်တော့မည် ကဲ့သို့ သန့်ဋ္ဌာန် ချထားဟန် ရှိသည်။ သူ ပြောကြားသော မိန့်ခွန်းမှာ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ် ရှိသည်။

ဂျပန်များ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ထိုအတွေးများ ဝင်သည် လက္ခဏာ ရှိသည်။

"သူ ဘာပြောသလဲ၊ သူ ဘာပြောသလဲ" ဟု ရှိမာနီအုချက ကျွန်တော်ကို ခဏခဏ မေးသည်။ ကျွန်တော်က ဝိနည်းရှောင်၍ ပြောပြသည်။ သို့သော် ရှိမာနီအုချနှင့် သူ့ဆရာ ရင်ဒိုဆာဝါဒါ တို့သည် ယောင်တီးယောင်တ ဖြစ်နေကြသည်။ ကဝါဘိသည် ဓားလွယ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ထောက်ကာ တအောင့်လောက် ဝိုင်းနေသည်။ ထိုနောက် စင်မြင့်ပေါ်မှ လူအများသည် အစီအစဉ် အတိုင်း ဆင်းသွား ကြသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှမှာ ထိုညနေ ပိုင်းလောက်တွင် ပရိသတ် တို့ကို မြန်မာ တူရိယာ ဂီတ၊ ဂျပန် တူရိယာ ဂီတ တို့ဖြင့် ဖြေဖျော်သည်။ ဂျပန် တူရိယာ ပိုင်းက Song to Burma ခေါ် မြန်မာ နိုင်ငံကို ရည်ညွှန်း စပ်ဆိုသော သီချင်းဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

ရေးစပ်သူမှာ ဂျပန် ကဗျာဆရာ တဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ကဗျာကို သီချင်း ရေးတတ်သူ တဦးက ဂီတ သွင်းထားသည်။ ထိုတေး၏ စာသားမှာ မြန်မာနိုင်ငံကို အချောက်တိုက် မြှောက်ပင့်ထားသော စာသားများ ဖြစ်သည်။ စာသားနည်းတူ ဂီတသံမှာ အချောက်တိုက် ပင့်သော အသံသာ ဖြစ်လေရာ ထိုနေ့က ထိုဂီတသံသည် ကျွန်ုပ်တို့ တမျိုးသားလုံးအား သရော် နေသည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ထင် မိပါတော့သည်။

နောက်တနေ့ထုတ် ဒိုမေ သတင်းတွင် "ဗိုလ်ချုပ် သည်လည်း မိန့်ခွန်းစကား မြွက်ကြား အကြောင်း" ဟူသော အကျဉ်းချုပ် စကား တို့ကိုသာ တွေ့ရ လေတော့သည်။

သို့သော် မြန်မာ လူထုကား ယခုရသော လွတ်လပ်ရေးကို မိမိတို့ လက်ထဲ ရောက်အောင် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း ဟူသော ပြဿနာသည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရမည့် ပြဿနာ ဖြစ်ပြီဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ တွေးတော ကြံဆစ ပြုလာလေသည်။ "ဗိုလ်ချုပ်က သေဆိုရင်သေ ရင်ဆိုရင်ရင်" ဟူသော စိတ်ဓာတ်သည် လူထု၌ တက်ကြွ၍ လာလေပြီ။

မြန်မာ တမျိုးသားလုံး စိတ်ငယ်စ ပြုလာချိန်ဝယ် ဗိုလ်ချုပ်သည် ထိုနည်းနှင့် နှင် တမျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်ကို စကား တခွန်းဖြင့် နှိုးခဲ့လေ သတည်း။ ။



ဆရာမှတ်၏ အိပ်ဆောင် ဒိုင်ယာရီ ငါးပဲတန်နှင့် နေ့စဉ် မှတ်တမ်း များကို ရေးမှတ် ထားသော အလေ့သည် ကျွန်တော်၌ (၁၂) နှစ်သား အရွယ်မှ အစပြု၍ ရှိခဲ့ ဖူးပါသည်။ တစူးတစိုက် မှန်မှန် နေ့စဉ် မပြတ် ရေးမှတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ တရွက် နှစ်ရွက်တွင် စာအုပ် တအုပ်၊ နှစ်အုပ် ဝယ်သည်ကို မှတ်တမ်း တင်ရုံမျှ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မှတ်တမ်း ရေးခြင်းသည် အလေ့အထ တခု ဖြစ်နေခဲ့ဖူး ပါသည်။

ကျွန်တော် အကြောင်း ပြောပြခြင်းမှာ ကျွန်တော် ဆယ့်နှစ် နှစ်သား အရွယ်က ရခဲ့သော အလေ့အထ တခုကို အသက် သုံးဆယ့်လေးနှစ် အရွယ်၌ စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှား စေလို၍ ပြောရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ခေတ် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ လာရသော အချိန်မှ စ၍ ကျွန်တော် နေ့စဉ် မှတ်တမ်းများကို ယောင်၍ပင် မရေးတော့ပြီ။

အဘယ်ကြောင့် အတိအကျ မှတ်တမ်းများ မထားသည်ကို ကျွန်တော် ရှင်းပြရန် လိုလိမ့်မည် မထင်။ ဂျပန်ခေတ်၌ ထိုခေတ်ကို ဖျောက်ပစ်ခြင်းသည် ဘေးကင်း၏ ဟူ၍သာ အမြဲကျေ ပြောပါရစေ။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါ ဝိုင်းချုပ် အကြောင်းကို တစေ့တစောင်း သုံးသပ်၍ မှတ်တမ်း တင်ရာ၌ ရှေးနှောင်း အစီအစဉ်တို့ ရှေးနှောင်း ညီ မညီကို အာမ မခံနိုင်ပါ။ သို့သော် ဖြစ်ပျက် ခဲ့သမျှသော အကြောင်းချင်းတ တို့ကား ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက် ထဲတွင် ကျောက်ထက် အကွာရာ တင်ထားဘိသို့။

မှတ်မိ ပါသေးသည်။ ထိုနေ့က မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။ မဟာမိတ် လေယာဉ်ပျံ များကို ကောင်းကင်၌ မမြင်ရ သည်မှာ အတန်ငယ် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဤအချက်ကို ချက်ကောင်း ယူ၍ ကျွန်တော်သည် ဗမာ့ တပ်မတော် စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်သို့ လာခဲ့ ပါသည်။

ဌာနချုပ်မှာ ဦးပိစာရ လမ်းရှိ တောင်ကုန်း ပေါ်တွင် တည်ရှိ ပါသည်။ သို့သော် ဝိုင်းချုပ် ရုံးထိုင်သော နေရာသို့ ရောက်အောင် ဘောင်ဒရီနှင့် ဝင်ဒါမီယာ လမ်းထောင့် တံခါးဝမှ ဝင်ရသည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။

ကျွန်တော် စစ်ရုံးသို့ သွားရောက်ရသော ကိစ္စမှာ အခြား မဟုတ်ပါ။ သခင်နု ညွှန်ကြားချက် အရ ဝိုင်းချုပ်နှင့် တွေ့၍ ရိုက်တာ သတင်းတွင် မြန်မာပြည်၏ အကြောင်းအရာများ မည်သို့မည်ပုံ ပါရှိသည်ကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရန် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ၁၉၄၄ ခုနှစ် ခန့်က ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်မှ စ၍ မြန်မာ နိုင်ငံကို ဗြိတိသျှတို့ အထူး စိတ်ဝင်စား လာကြပြီ။ ဆင်းမလာ မြို့၌ မြန်မာ စစ်ပြေး အစိုးရသည် မြန်မာ နိုင်ငံကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ရန် အတွက် အတွက် ရိုက်နေသော အချိန် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် မည်သို့သော ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေး များကို အပ်နှင်း ရမည်နည်းဟု "စိတ်ကူး ဖဲရိုက်" နေသော အချိန် ဖြစ်သည်။ ဗျူရိုကရက် ခေတ်မှ လက်တွေ့ ဆည်းပူးခဲ့သော ဗဟုသုတ တို့ကို အခြေတည်ကာ အင်္ဂလိပ် အိုင်စီအက်စ် တို့သည် မိမိတို့ ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ချမ်းစွာသာ ထိုင်ရင်း စစ်ပြီးခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ ကံကြမ္မာကို စိတ်ကူးဖြင့် ရိုက်ပုတ် ထုခွဲလျက် ရှိကြသည်။ တော်လှန်ရေး၏ သဘောတရား တို့ကိုကား ၎င်းတို့၏ စိတ်က လက်ခံ ခဲ့ဟန်မတူ။

လန်ဒန်မြို့ရှိ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အစိုးရ သည်လည်း မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် သင့်လျော်သော ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေး များဖြင့် သိမ်းသွင်းရန် အကြံ ယူနေချေပြီ။

၁၉၄၄ မှသည် ၁၉၄၅ သို့ အကူးတွင် အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာဆိုင်ရာ အတွင်းဝန် လော့ဒ်အေမရီသည် မြန်မာ နိုင်ငံနှင့် စပ်ဆိုင်သော ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှု စီမံကိန်း ဥပဒေကြမ်း တရပ်ကို ဗြိတိသျှ ပါလီမန်၌ တင်သွင်းရန် စီစဉ်လျက် ရှိပြီ။

နိုင်ငံရေး အားဖြင့် အစီအစဉ်များ ယင်း အခြေ၌ တည်ရှိ နေဆဲ၊ စစ်ရေး အားဖြင့် ဝိုင်းချုပ်နှင့် လော့ဒ်လူပီမောင်ဘက်တင် တို့သည်လည်း နားလည်မှု ယူဆ ဖြစ်သည်။

သခင်နုသည် ဝိုင်းချုပ်ထံမှ တဆင့် ဤအချက် တို့ကို သိရှိပြီး ဖြစ်ဟန် တူသည်။ ဗြိတိသျှ ပါလီမန်၌ မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် တင်သွင်းမည့် စက္ကူဖြူ စာတမ်းတွင် မည်သည့် အချက်များ ပါဝင်မည်ကို မြန်မာ့ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက အထူး သိလို ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် သခင်နုနှင့် ဝိုင်းချုပ်တို့ နှစ်ဦးသား တိုင်ပင်ကာ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်အား ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ရန် တာဝန် ချထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချုပ်နှင့် ဆုံပေးရသူမှာ ယခုအခါ တောခိုနေပြီ ဖြစ်သော "ဝိုင်းဇေယျ" ဖြစ်သည်။

ဝိုင်းချုပ်၏ ရုံးနေရာ အတိအကျ တို့ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိ တော့ပြီ။ ထိုနေ့က ဝိုင်းချုပ်နှင့် တွေ့ရသည် မှာလည်း တအောင့်မျှသာ ကြာပါသည်။ ကျွန်တော်က ဝိုင်းချုပ်အား ကိုကြီးနု မှာကြား ထားသည့် အတိုင်း လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသော အခါ ဝိုင်းချုပ်သည် ကျွန်တော်အား ဝိုင်းလက်ကိုင်နှင့် စောကြာဒိုးတို့ထံ ညွှန်ပါသည်။

နှစ်ဦးချင်း လက်တို့၍ လုပ်ရသော အလုပ်သည် အလွန် ခက်သည်။ တဒင်္ဂဟန်ကို ကြည့်၍ မည်သူသည် စိတ်ချ လောက်၏။ မည်သူသည် စိတ်မချရတော့ ဟူသော အချက်ကို ပိုင်းခြား ဝေဖန်ခြင်းမှာ များစွာ ခက်သော အလုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဝိုင်းလက်ကိုင်နှင့် စောကြာဒိုး တို့သည် ကျွန်တော်အား မည်သူမည်ဝါ မည်သူ အဆက် ဟူ၍၊ အသေအချာ သိကြသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်အား အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် ရမည်ဟု ယူဆနိုင်ခွင့် မရှိပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က ကြည့်လျှင် ဝိုင်းလက်ကိုင်ကို ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံ စေကာမူ စောကြာဒိုးကား အဘယ်သို့နည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လာခဲ့ရသည် အကြောင်းကို ပြောပြရာ၌ များစွာ နှုတ်လေး နေပါသည်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်း ပြနိုင်သော အချိန်သို့ ရောက်သော အခါ၌လည်း ဝိုင်းလက်ကိုင် တို့က ရိုက်တာသတင်း အခြေအနေ တို့ကို ပြောပြဖို့ ဝန်လေး နေဟန် သာကွဏာ

ရိပါသည်။ ထိုစဉ်က ရိုက်တာ သတင်းကို ရေဒီယိုဖြင့် ဖမ်းခြင်း၏ အဖြစ်သည် စစ်တပ် အဖို့ သေရေးလော၊ ရှင်ရေးလော ဟူသည်ကို စာရွှေသုတို့ စဉ်းစား၍သာ ကြည့်ကြပါကုန်။

သူတို့က ကျွန်တော်ကို အကဲခတ်သလို ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို အကဲခတ် ရပါသည်။ သို့သော် ထူးခြားချက်မှာ သူတို့ အကဲခတ် နေသည်ဟုပင် ဆိုရငြား သော်လည်း စောကြာဒိုးကား ကျွန်တော်ကို အကဲခတ်ဟန် မတူပါ။ သူတို့ အလုပ်ခွင်တွင် သူ့အလုပ်နှင့် ဆိုင်သော စကား တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြား နေပါသည်။ သူ၏ လေသံကို ထောက်ကြည့်လျှင် သူသည် ဝှက်ဖဲချုပ်ကို ကိုင်၍ စားနေသူ မဟုတ်။ ရှိသမျှ ဖဲချုပ်တို့ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်၍ ရှင်းရှင်းကြီး ကစားမည့်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသား မိနစ် အနည်းငယ် ဖြန့်ကြဲပြီးမှ မိမိတို့ လိုရာ ရိုရာကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောကြရ ပါတော့သည်။ သို့သော် ထိုနေ့က ရိုက်တာ သတင်းမှ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါ။ ထူးခြားသည့် အခါ ကျွန်တော်အား အကြောင်းကြားမည် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့က ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်ကား မိမိနှင့် မဆိုင်သော ကိစ္စတွင် သက်ဆိုင်ရာ တို့၏ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ဘာမှ ဝင်ရောက် စွက်ဖက် ကြည့်ရှုလိုသော ဝသီ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ထူးလာလျှင် သခင်နထံ သတင်းတို့ကို တိုက်ရိုက် ပို့ပေးရန် မှာကြားခဲ့ပြီး ပြန်လာ ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဗြိတိသျှ တို့သည် စကားအရာ၌ လိမ္မာသော လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် "ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး" ဟူသော စကား ပြောဆို နေကြသည် ဖြစ်စေကာမူ မြန်မာပြည် အတွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှာ မည်သို့ မည်ပုံ ရှိသည်ကို အကောင်အထည် အားဖြင့် မပြုကြ သေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း စမ်းတမ်းဝါး နှင့်သာ နေကြရ ကုန်သည်။

တနေ့သော် ကျွန်တော်သည် မယောင်မလည်ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် နေအိမ်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် အိမ်မှာ ဒေါက်တာ ဘမော် ယခု နေသော ၃၂ ပတ် လမ်းနှင့် တအိမ်ခြား ဖြစ်သည်။ ၃၂ ပတ် လမ်းမှာ ထိုစဉ်က သတင်းနှင့် ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး ဝန်ကြီး ဌာန ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကား ရုံးနှင့် ကပ်၍ တဲထိုး နေသူ ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် နီးသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ၃၂ ပတ် လမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်၏ နေအိမ် ကြား၌ကား ကန်တော်ကြီး ရပ်ကွက် ဆိုင်ရာ ဂျပန် ကင်ပေ ဌာန တည်ရာ ဖြစ်နေရကား ကျွန်ုပ်တို့သည် အသွားအလာကို များစွာ ဆင်ခြင် ရသောဟူ၏။

ဗိုလ်ချုပ် အိမ်ကို ၎င်း၏ ရဲဘော်များသည် နေ့ညမဟူ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက် ကြပေသည်။ ထိုအိမ်မှာ အသွင် အားဖြင့် လူသူ မရှိသည့် အလား အလွန် ဆိတ်ငြိမ်၏။ သို့သော် အဝင် အထွက် အကြောင်း ကိစ္စ ပေါ်လာလျှင် အစောင့်အရှောက် တို့မှာ မိမိတို့ တာဝန်ကျရာ နေရာမှ အသီးသီး ခေါင်းပြု၍ ပေါ်လာ ပြီးလျှင် အစစ် အဆေး၊ အမေး အမြန်း တို့ကို ကျနစွာ လုပ်ကိုင် ကြပေသည်။ ထိုအစောင့်အရှောက် တို့မှာ မည်သူ မည်ဝါများ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် ယနေ့တိုင် ကျွန်တော်သည် ထိုအမျိုးအမည် မထင်ရှား ဗိုလ်ချုပ်၏ အစောင့်အရှောက် ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများကို ချီးကျူးမိပါ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဗိုလ်ချုပ်သည် တော်လှန်ရေး ကိစ္စ အတွက် ၎င်း၏ နေအိမ်မှ ပျောက်ကွယ် သွားသည် အထိ ၎င်းတို့၏ နေပုံ ထိုင်ပုံ ပီရီ သိုသိပ် သေသပ် လှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ရဲဘော် တို့ကို ရန်ကုန်မြို့မှ ကိုယ်ရောင် ဖျောက်သည့် ညမတိုင်မီ ညနေခင်းတွင် ရဲဘော်အစောင့် တို့သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မူမပျက် သီချင်း တအေးအေးနှင့် နေကြသည်။ ဂျပန် ကင်ပေတိုင် အဖွဲ့မှ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် စုံထောက်သည် ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက ကျွန်တော်တို့၏ ရုံးဝင်းထဲသို့ ဝင်ကာ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပင် စကား စမြည် ပြောပါ သေးသည်။ သို့သော် နံနက်ခင်းသို့ ရောက်သော အခါ ဗိုလ်ချုပ် အိမ်မှာ ဟာလာဟင်းနှင့် အသက် လုံးဝ မရှိ ဖြစ်သွား ပါသည်။ တခုသော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ် အိမ်ကို ဝင်ကြည့်မိ သေးသည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ မီးဖိုချောင် ပစ္စည်း ဟူသမျှမှာ ခြေရာလက်ရာ မပျက်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တကွ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်သည် လည်းကောင်း၊ ညတွင်းချင်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ခဲ့ လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အိမ် ဘေးမှ ကင်ပေတိုင် တို့ကား ကျိုးကန်း တောင်းမှောက် ဖြစ်ကြရ လေပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ ညတွင်းချင်း ပျောက်ကွယ် သွားခြင်းကို ကျွန်တော် စကား အလျဉ်းသင့်၍ ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် ဆိုလိုရင်း အချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဂျပန် တော်လှန်ရေး မစမီ ဗိုလ်ချုပ် အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့က ပင်လျှင် ကျွန်တော် သတိ ပြုမိသည်မှာ ဗိုလ်ချုပ် အိမ်တွင် ဗိုလ်ချုပ် နေထိုင်သည်မှာ ဗိုလ်ချုပ် မနေထိုင် သကဲ့သို့ ရှိလှသည်ကို သတိ ပြုမိပေသည်။

ကျွန်တော် ဝင်သွားသည့် အခါ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်ကို အစအန မျှပင် မမြင်မတွေ့ ခဲ့ရချေ။ မိန်းမ သုံးဆောင် ပစ္စည်း ဟူသ၍ ဘာမျှမရှိ။ ယောက်ျား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလည်း ဘာမျှ မတွေ့၊ စားပွဲ ကုလားထိုင် စသော ပရိဘောဂ တို့မှာ စားပွဲခင်း မရှိ၊ ပုံ မရှိ၊ ပန်းအိုး မရှိ၊ ဗလာ သက်သက်မျှ ဖြစ်သည်။ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် လူငယ် တဦးက ကျွန်တော် လာကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကို သွားပြောသည်။ များမကြာမီ ဗိုလ်ချုပ်သည် စစ်သား မပြီသော အမူအရာဖြင့် ငြိမ်သက် ညင်သာစွာ ကျွန်တော် ရိုရာ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာ ပါသည်။

"ဟဲဟဲ ... ဟဲဟဲ" ဟု သူက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

သူနှုတ်ဆက် ပြီးသည့်နောက် လက်ဘက်ရည် နှစ်ခွက် ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် မီးချစ်တို့ ရောက်လာ ကြသည်။

လူတိုင်းက ဗိုလ်ချုပ်ကို စကား နည်းသည်ဟု ဆိုသည်။ အမှန်မှာ ဤသို့ မဟုတ် ဗိုလ်ချုပ်သည် ခင်မင် ရင်းနှီး သူတို့နှင့် တွေ့လျှင် အလွန် စကားကြော ရှည်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်စိစိနှင့် လက်ဘက်ရည် အချိုကို စတင် သောက်ရာမှ လက်ဘက်ရည် အကြမ်း တအိုးလုံးပါ ကုန်အောင် သောက်ပြီး ကြလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကား စကားအမျှင် မပြတ်သေး။ ကျွန်တော် လိုချင်သော ရိုက်တာ သတင်းလည်း ဘယ်ရောက် သွားမှန်း မသိတော့ချေ။ ဗိုလ်ချုပ်၏ စကားဖြင့် ဆွဲဆောင်ရာ သို့သာ ကျွန်တော် လိုက်ပါ ခဲ့ရပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အတူ ဖော်မိုဆာ၊ တိုကျို၊ အစ ရှိသည့် ဒေသ တို့သို့ စိတ်ကူးဖြင့် ရောက်နေ ခဲ့ရပါ၏။

"ကျုပ်တော့ ဘာရယ်လို့ ဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စွန့်တာပါဘဲ။ ကျုပ်တို့ အလုပ် လုပ်လာ ကြပြီးတော့ တိုက်ဖို့၊ ခိုက်ဖို့ ဘာလက်နက်မှ မရှိဘဲ ဘယ်လို လုပ်လို့မှ မရဘူး ဆိုတာ သဘော ပေါက်လာတယ်။ လူငယ် စိတ်ဆိုတော့ တရားထိုးပဲ။ ဒါကြောင့် တရုတ်ပြည်ဘက် ဆိုပြီး ထွက်လာတာ အမျှင်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဖော်မိုဆာ၊ တိုကျို၊ ပြီးတော့ ဟိုင်နန်းကျွန်း၊ အဲဒီလို ရောက်ခဲ့တာပဲ။" ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်က အမျှင်မပြတ် ပြောနေပါသည်။

ကျွန်တော် ယခု ပြန်၍ ရေးနေသော အချိန်တွင် ရှေးက ကျွန်တော် မှတ်တမ်း မထားမိ ခဲ့သည့် ကိုပင်လျှင် ဝမ်းနည်း မိပါသည်။ သူပြောသလို ခရေစေ တွင်းကျ ပြန်မပြော တတ်ပါ။ ဂျပန်တို့၏ မောက်မာမှုကို အံ့ကြိတ်၍ ခံကာ စစ်ပညာ သင်ခဲ့ ပုံတို့ကို ပြောပြပါသည်။

"ဒီကောင်တွေ (ဂျပန်ကို ဆိုလိုသည်) ဟာ အင်မတန် အဆင်းရဲ ခံနိုင်တဲ့ လူမျိုးဗျာ။ ကျုပ်ဟာ အတော်ပဲ တေတေပေပေ ခံနိုင်ရည် ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ ကျတော့ ကျုပ်က အရှုံး ပေးရတယ်ဗျာ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ။"

ထိုနောက် ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြား ဗဟုသုတများ မည်သို့ရ၍ မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရန် အာသီသ ရှိပုံတို့ကို မေးမြန်းရာ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဟိုင်နန်းနှင့် ဖော်မိုဆာတွင် တွေ့ကြုံ ခဲ့သော ဗဟုသုတ တို့ကို ပြန်ပြောပါသည်။ အနုစိတ် တို့ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ လိုရင်း အနှစ်ချုပ်မှာ ဂျပန်များသည် သူမျှော်လင့် သလို မဟုတ်ဘဲ "တယ် မဟန်ပါ ဘူးဗျာ။" ဟူသော အခြေ၌ ရှိကြောင်း ပြောပြပါသည်။

"ကျုပ်တို့ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ သူတပါးကို မျှော်ကိုးလို့ မရဘူးဗျာ။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ အခွင့်အလမ်း ရယ်လို့ မရရှိခဲ့ဘူးလို့ ကျုပ်တို့ ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ ရတာပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ အလုပ် လုပ်ကြဖို့ အခွင့်အလမ်း ရရင် ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘာမျှ ကြောက်ဖို့ မရှိပါဘူး။ အဲ တခုတော့ ရှိတယ်။ ကျုပ်တော့ တရုတ် ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ ပူးပါတယ်။ သူတို့နဲ့ အများကြီးလဲ ဆွေးနွေး ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဗဟုသုတ အတော် ရလိုက်တယ်။ လွတ်လပ်ရေး ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဗျာ။ အတော် တိုက်ယူ ကြရဦးမယ်။ ဂျပန် အဆင်းရဲ ခံသလို ခံနိုင်မှ တန်ရာ ကျမယ်။"

ကျွန်တော်ကား ဤစကားကို ဆန်းသည်ဟု မယူဆ တော့ချေ။ ဗိုလ်ချုပ်၏ စိတ် စေတသိက်မှ လွတ်လပ်ရေး ရအောင် ဂျပန်ကိုပင် ပြန်၍ တိုက်ရမည့် အချက် တို့ကို လက်ခံပြီးသား ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ရိပ်မိခဲ့ပြီ။ သို့သော် တရုတ် ခေါင်းဆောင်များ၏ အာသီသနှင့် ကြိုးပမ်းချက်တို့ မည်သို့ မည်ပုံ ရှိနေသည်ကို မေးမိ ပါသည်။



ဗိုလ်ချုပ်က "ဒါတွေ နောက်မှ ပြောမယ်ဗျာ။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေ နိုင်ငံခြား များများ ရောက်ပြီး ဗဟုသုတ ပိုစုကြဖို့ ဖြစ်တယ်။ သိပ်လဲ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး။ အရှေ့တလွှား မှာတော့ အားလုံးဟာ သူလို ငါလို ပါပဲ။ ယိုးဒယား ဆိုရင် ကျုပ်တို့ထက်တောင် ချာသေးတယ်။ အများနဲ့ စာလိုက်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ မညံ့ပါဘူးဗျာ။ အလုပ် မလုပ်ဘဲ ပါးစပ်က ကြွားနေတာ လေးကိုပဲ အပြစ်ဆိုဖို့ ဖြစ်နေတယ်။" ဟူ၍ ဆက်လက် ပြောပါသည်။

အချိန် အတော် ကုန်သွားသည်။ ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ် အဖို့ ဘာအလုပ်မှ ရှိဟန် မတူ။ ကျွန်တော့်မှာကား သခင်နုကို အကျိုးအကြောင်း စကားပြန်ရန် ရှိနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရိုက်တာ သတင်း အကြောင်း မေးသော အခါ ဗိုလ်ချုပ်က သိပ်လဲ ထူးမယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဒိုမိနီယံ လောကီတော့ ဗြိတိသျှ တွေက ကြံဆ ထားမှာပါပဲ။ ဒိုမိနီယံ ဆိုရင်လဲ အိန္ဒိယရဲ့ အဆင့်အတန်းလောက် ရှိ မရှိ စိစစ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ဗြိတိသျှ ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို အိန္ဒိယကို ကျုပ်တို့ထက် ဦးစား ပေးချင် ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုနေတော့ တယ် မထူးသေး ဘူးဗျာ။ ထူးရင် အကြောင်း ကြားဦးမယ်။" ဟူ၍ ပြောပါသည်။

အမှန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်သည် မြန်မာပြည်မှ စွန့်၍ ထွက်စဉ်က တရုတ်ပြည်ကို စိတ်ထဲတွင် စွဲ၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ကို ရောက်သွား သည့်မှာ သူ၏ ရည်မှန်းချက် အတိုင်း မဟုတ်ချေ။ ဂျပန်ကို ပင့်ဖိတ်ရန် ဟူသော စိတ်ကူးမျိုးကို စိတ်ကူး ခဲ့သည် မဟုတ်ကြောင်း ထိုနေ့က ကျွန်တော်အား အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြ ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူပြောသည့် စကား အရင်းတို့ကို လုံးစေ့ ပတ်စေ့ ပြန်မပြောတတ် ၍သာ အကျယ်ကို ရေးမပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု၌ ရနိုင် သမျှသော အခွင့်အရေး တို့ကို ဗိုလ်ချုပ် လက်လွတ်မခံ ဟူသော သဘောကို စာရှု သူတို့ နားလည် ကြစေလိုသည်။ ဂျပန် အပေါ်၌ ထားသော ဗိုလ်ချုပ်၏ သဘောထားမှာ ဂျပန် ထားရာက နေရန် ဟူသော သဘောထား မဟုတ်ချေ။ ဗိုလ်ချုပ် ပြောပုံ ဆိုပုံ တို့၌ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် တို့သည် ဘွင်းဘွင်း ပေါ်လျက် ရှိနေချေပြီ။ ဥပမာ အားဖြင့် နေတာဂျီးဘိုစ့် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာ သည်ကို အကြောင်း ပြ၍ နိုင်ငံရေး ရုံးတွင် ကျင်းပသော ဧည့်ခံပွဲ၌ ဗိုလ်ချုပ် အမှတ်မထင် ပြက်ရယ် ပြုသော စကား တရပ်ကို ကျွန်တော် ညွှန်ပြ လိုပေသည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲတွင် ယူနီဖောင်း အပြာဝတ် မိန်းကလေး တို့က စားပွဲထိုး အဖြစ်ဖြင့် ကူညီ ဆောင်ရွက် ကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲ မစမီ ဗိုလ်ချုပ် စောစော ရောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်ချုပ်ကို နေရာ ထိုင်ခင်း ပေးသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ပေးသော နေရာ၌ မထိုင်ဘဲ ခါးတွင် ချိတ်သော ဓားလွယ်ကို မကာ၊ မကာ ကောင်မလေးများ စုရုံး နေသော နေရာကို တလှမ်း နှစ်လှမ်း တိုး၍ စိုက်ကြည့် နေသည်။

"ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ" ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ဟဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အနားသို့ တိုးသွားသည်။

"ခင်ဗျားတို့ ဆီမှာလဲ 'ဂျပန်စာ' တွေ ရှိပါကလား။"

ဗိုလ်ချုပ်က ဤသို့ ပြောအပြီး အများ ကြားလောက်အောင် "ဟား ... ဟား ... ဟား" ဟု ရယ်ပါသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော့်အား လက်ကုတ်၍ "သတိထားဗျာ။ ခွေးမသား တွေကြောင့် ကျုပ်တို့ တမျိုးလုံး 'ဂျပန်စာ' ဖြစ်တော့မယ်။" ဟု ဆိုလေသည်။

'ဂျပန်စာ' ဟူသည်မှာ 'အ၊ အါ၊ အု၊ အဲ၊ အော' မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကျယ် ဖွင့်ပြောရလျှင် ဂျပန်ခေတ်ကို မမေ့နိုင် သေးသူတို့အား သက်သက် ဆွပေးသလို နေချိမ့်မည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ ရယ်သံမှာ ဂျပန် လက်တွင်း ကျရောက် နေခဲ့ရသော မြန်မာ အမျိုးသမီးတို့ အတွက် မခံချိ ဖြစ်နေသည်ကို ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်သော ရယ်သံ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ် အိမ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံ ခဲ့စဉ်က လိုချင်သော ရိုက်တာ သတင်းကို မရခဲ့ပါ။ နောင်အခါ၌ကား စစ်ရုံးမှ တဆင့် သခင်နုသည် အကြောင်း အားလျော်စွာ သတင်း စကားများ ကြားသိ ရခဲ့ဟန် တူပါသည်။

စက္ကူဖြူ စာတမ်း၏ သဘောထားကို ဂျပန် မပြေးမီ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အတွင်း ရိုက်တာ ကြေးနန်းသတင်းမှ ကျွန်တော် သိရှိခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ဒိုမိနီယံ အဆင့်အတန်း အရိပ်ယောင်ကို ပေးရန် စီစဉ်ချက် မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတော်ပင် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည် မှန်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ကြီးများသော လစ်ဟင်းချက် တရပ်မှာ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်က ကျွန်တော် တဲပုတ်ပေါ် တက်၍ ရှာစဉ်က ထို ရိုက်တာ သတင်းကို ကျွန်တော် ရုံးခန်း စားပွဲ အံဆွဲထဲတွင် သော့မခတ်ဘဲ သာမန်ကာ လျှံကာ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။



တော်လှန်ရေးသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ချဉ်းကပ် လာလေပြီ။ တော်လှန်ရေး၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ဦးပဉ္စင်းသည် ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ တဲပုတ်သို့ လာ၍ တည်းခို လေသည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ တပည့်တပန်း အင်အားမှာ သေးငယ်လှသည် မဟုတ်။ အောက်ပြေ အောက်ရွာ ဖြစ်သော မအူပင်၊ ညောင်တုန်း တလျှောက်မှသည် အထက်အညာ မြင်းခြံ အထိ အရပ် ဒေသများ၌ သူ၏ ရဲဘော်တို့ ရှိကြသည်။ သူသည် ဂျပန် ကင်ပေတိုင် တို့၏ ခြေရာများ အကြားတွင် အထက်နှင့်အောက် အရပ် တို့ကို စုန်ချည် ဆန်ချည် လမ်းသလား နေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် စိုးရိမ်သည်။ သို့သော် သူသည် ဂျပန်လို ထမင်းစား ရေသောက် ခပ်သွက်သွက် ပြောနိုင်ပြီ ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်ထက် စာလျှင် များစွာ တပန်း သာပေသည်။ ကျွန်တော်ကား ဂျပန်ခေတ် တခေတ်လုံး၌ "ဝါကာရီမဆင်း" (နားမလည်ဘူး) ဟူသော စကား တလုံး ကိုပင် အနိုင်နိုင် ကျက်မှတ် ထားရသူ ဖြစ်သည်။

ဦးပဉ္စင်း ထိုရောက်စက ကျွန်တော်သည် ဦးပဉ္စင်းကို အကဲခတ်၍ မရပါ။ ဂျပန်တို့နှင့် ထွေလား၊ လုံးလား လုပ်နေသည်ကို ပင်လျှင် ကျွန်တော်က မနှစ်မြို့။ သို့သော် မနှစ်မြို့ကြောင်း ကိုလည်း ပြောမပြော။ သူကား ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓာတ် အရင်းခံကို နားလည်သူ ဖြစ်၍ ကျွန်တော် အပေါ်၌ မူမပျက် ဆက်ဆံ သွားနိုင် စေကာမူ ကျွန်တော်ကား သူနှင့် လေးငါးနှစ်မျှ ကွဲကွာ နေခဲ့သောကြောင့် သူ့ကို ပြုန်းစား အကဲ မခတ်တတ်ပါ။

သို့သော် (၃၂) ပတ်လမ်း၏ ဝှံ့ခို ကျင်းထဲတွင် ညဉ့်အခါ လသာသာ၌ နှစ်ဦးသား ခိုကြရင်း စကားရိပ်၊ စကားငွေ့တို့ ပေါ်လာပါသည်။ သူ့ ရင်တွင်း၌ အလွန် စိုးရိမ်နေသော အချက် တခု ရှိနေသည်။ ထိုအချက်မှာ အခြား မဟုတ်ချေ။ "ရဲဘော်တို့၌ ဂျပန် ဆန်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် ပြင်းပြလျက် ရှိနေပြီ။ သို့သော် လူကြီးပိုင်းက မည်သို့ သဘောထား ကြသနည်း။" ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

သည်ကိစ္စမှာ အဖြေရ အလွန် ကြပ်သော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ သဘောထားကို နည်းလည်၍ အလိုက် သိကြလျှင် ထိုကိစ္စကို အဖြေ ပေးရန် လွယ်ပေ လိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် ဦးပဉ္စင်း ကိုယ်တိုင်က သဘောပေါက်လျှင် ကျွန်တော် အဖို့ ဖြေရန် ဝန်မလေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဦးပဉ္စင်း၏ သဘောကို နှိုက်ကြည့်ရ ပြန်သည်။ ပထမသော် ဦးပဉ္စင်းသည် ကျွန်တော့်အား မယုံသင်္ကာ ရှိ၍ စကားများကို ထိမ်ချန် ထားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွက်ဆသည်။ သို့သော် တညသ၌ ဦးပဉ္စင်းသည် သူ့ရဲဘော်များ၊ အစီအစဉ်ကို ဖွင့်ချလေသည်။ ဦးပဉ္စင်းမှာ ကျွန်တော် ထင်သည်ထက် ပို၍ လက်မြောက် နေသောကြောင့် ကျွန်တော် များစွာ ထိတ်လန့် သွားပေသည်။

ထိတ်လန့်မည် ဆိုလျှင် ထိတ်လန့် လောက်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဟူမူ အချိန် မကျမီ မီးထလျှင် အကြံအစည်များ ပျက်ဖို့သာ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်လော။

"ကိုယ်တော်၊ တပည့်တော် တခု ပြောချင်တယ်။ ကိုယ်တော့် ရဲဘော်တွေကို ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်ထားလို့ မရဘူးလား။"

"အချိန်ကိုတော့ စောင့်နေ ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်ကို စိတ်နာလာတဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဖုံးမရ၊ ဖိမရ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဒီတော့ ရဲဘော်တွေဟာ အချက် ပေးတာ ကိုတောင် စောင့်ချင်မှ စောင့်မယ်။ ကျုပ် စိုးရိမ်တာ တချက်ပဲ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ အချိန် မကျခင် တစုံတခု ဖြစ်ရင် ကျုပ်တို့ အစိုးရပိုင်းက ခေါင်းဆောင်များက ဘယ်လို သဘော ထားမလဲ။ ဒါကို သိချင်တယ်။ ရှင်းရှင်းပဲ တကာကြီး။ သခင်နု ဘယ်လို သဘော ထားမလဲ။"

"ဟာ ကိုယ်တော်ဟာက မမေးအပ်တာ မေးနေတယ်။ ကိုယ်တော် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသမှာ နေပြီးတော့ သခင်နုနဲ့ ဂျပန် တွေနဲ့ဟာ ခဏ ခဏ စကား များရတယ် ဆိုတာ မကြားဘူးလား။"

"ရိပ်တော့ ရိပ်မိ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင်လို့ တကာကြီးကို မေးရတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အချိန် မကျခင် အံ့ကြွ လာလို့ ရှိရင် ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ဗမာ အစိုးရဟာ တန်ဆာခံ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဂျပန်ဟာ ရဲဘော်တွေကို နှိမ်နင်းဖို့ အတွက် ဗမာ အစိုးရ အာဏာပိုင် တွေကို အသုံးချ လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အသုံးချလို့ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေး လာရင် ဂျပန်ကို ချိန်တဲ့ မြှားဦးဟာ တိုင်းရင်းသားချင်း ပြန်ထိ လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျုပ် ရဲဘော်များ အတွက် ဆိုရင် သေချာပေါက် ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မေးရတာပဲ။"

ည လကလေးက ခပ်သာသာ။ ဥဩက ခဏ ခဏ ဆွဲပါသည်။ အမှန်မှာ ယင်းသို့ ဥဩ ဆွဲ၍သာလျှင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထံ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ကျွန်တော် တို့၏ ဝှံ့ခိုကျင်းမှာ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်၏ တိုက်နှင့် အလွန်ဆုံး ကိုက်နှစ်ရာ မျှသာ ကွာပေ လိမ့်မည်။

"ကိုယ်တော် တပည့်တော်တို့ လူငယ်ပိုင်းက ခေါင်းဆောင်တွေ အားလုံးဟာ အရေးကြီးရင် ပါးစပ်ကို လုံအောင် ပိတ်ပြီး အလုပ် လုပ်ကြမှာပဲ။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုယ် ပိတ်ရိရိ လုပ်သွားဖို့လဲ လိုတယ်။"

ကျွန်တော်က ယင်းကဲ့သို့ စကားရိပ် ပေးလိုက် ပါသည်။ သခင်နုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူကား ကျွန်တော် အမြင်၌ သခင်နု၏ ဂုတ်ပေါ် ဂျပန် ဓား ဝဲနေသည် ကိုသာ မြင်ကြောင်း ပြောပြ လိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာ ဦးပဉ္စင်းသည် ဝိုင်းချုပ် အားကိုးနှင့် ရွက်ဆောင် ရမည့် လုပ်ငန်းတွင် သခင်နု ကိုလည်း အားကိုး အားထား ပြုချင်သည်။ သို့သော် သခင်နု၏ လုပ်ငန်းမှာ သူ့ကိုယ်ကို သူ တန်ဆာခံ အဖြစ်ဖြင့် ဂျပန် လက်သို့ အပ်ကာ ရဲဘော် တို့ကို လွတ်အောင် တနည်းတလမ်း ကြံစည်ရမည့် လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ သူ့ အဖြစ်မှာ ဤမျှ ဆိုးရွား နေချိန်ဝယ် ဦးပဉ္စင်း တို့က ကိုယ့်ဒူး ကိုယ်ချွန် စွန့်လုပ်ကြရ ဖို့သာ ရှိသည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် အတော် သဘော ပေါက်သွား ပြီးလျှင် အားတက်သော အမူအရာကို ပြသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်ကြီး တဦးက သူတို့ လုပ်နေသော လုပ်ငန်းကို မည်သို့ သဘော ထားမည်ကို ကျွန်တော်အား မေးပြန်သည်။

"ဒီ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ဝိုင်းချုပ်နဲ့ သဘောထူး ဘယ်လောက်ပဲ ကွဲကွဲ ဝိုင်းချုပ် လုပ်သမျှကို မသိချင်ယောင် ဆောင်ရမှာဘဲ။"

"ဒါဆိုရင် ကျေနပ်ပြီ။"

ဦးပဉ္စင်း အမှန်ပင် ကျေနပ် သွားချေပြီ။ သို့သော် အခြေအနေကား တင်းမာ လာလေပြီ။

တပေါင်းလ။ နေက အလွန်ပူသည်။ အခြေအနေလည်း ပူလာပြီ။ ဦးပဉ္စင်းကား ရန်ကုန်မှ ခေတ္တ ပျောက်ကွယ် သွားပြန်သည်။ သူ့ပျောက်ကွယ် နေစဉ် အတော အတွင်း အရေးတကြီး ကိစ္စချည်းသာ ပေါ်သည်။ ကျွန်တော်၌ကား တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ကင်းမဲ့ နေချိန်၌ အလွန်ပင် သောက ရောက်ရ လေတော့သည်။



သို့သော် ဝိုင်းချုပ်၏ စည်းရုံးမှု လုပ်ငန်း မည်မျှ တာသွားသည်ကို ဦးပဉ္စင်း ပြောပုံ ဆိုပုံ တို့ဖြင့် သိသာ နိုင်ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် သောကများ အကြား ထဲမှ မျှော်လင့်ချက်သည် ကျွန်တော်အား စိတ်မငယ် စေရန် ဖန်တီးလျက် ရှိချေသည်။

တနေ့သော် ဝိုင်းချုပ်သည် ရွှေတိဂုံ ဘုရား၏ အနောက်ဘက်တွင် သူ၏ ရဲဘော် တပ်မတော်သား တို့အား စည်းဝေး စေ၍ "ရန်သူကို ထွက်တိုက်လော့" ဟု အမိန့် ပေးလေ တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုတပ်မတော် ဝိုင်းချုပ် သဘင်ကို တက်၍ ကြည့်ချင် ပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့က သခင်နု၏ မှာကြားချက် အရ ကိစ္စ တရပ်ကို ဆောင်ကြဉ်း နေရ၍ မရောက်ခဲ့ပါ။ ဝိုင်းချုပ်တို့ ဝိုင်းချုပ် သဘင်ကို ကျင်းပ နေချိန်ဝယ် ကျွန်တော်သည် ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး ဝန်ကြီး ဌာနနှင့် ပြည်ထဲရေး ဌာန နှစ်ခု ကြားဝယ် ဘိုင်စကယ် တစ်ဖွင့် ကူးချည်သန်းချည် လုပ်ကာ ဗျာများ နေခဲ့ပါသည်။ ဘာကိစ္စ ဟူ၍ ကောင်းစွာ မမှတ်မိ။

ကျွန်တော်သည် ဘောင်ဒရီ လမ်းမှ ဗဟန်းသို့ ဘိုင်စကယ် စီး၍ လာခဲ့ပါသည်။ ကန်တော်မိတ် ရုံရှေ့တွင် တခဲနက် မျှသော လူထုကြီးသည် ဗမာ့ တပ်မတော်သား တို့ကို ဝဲယာ ညှပ်လျက် ကြိုဆိုကာ ကောင်းချီး ဩဘာ ပေးနေ ကြပါသည်။ ခေတ်အလိုက် ပေါ်သမျှ ပန်းတို့နှင့် သပြေခက် တို့သည် တပ်မတော်သား များ၏ ချီတက်ရာ ခရီးတွင် အောင်ပေါစေ ဟူသော တိတ်နိမိတ်ကို ဆောင်ကာ ပြန့်ကျဲလျက် နေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် တပ်မတော်၏ တစ်စိတ်တဒေသ ကိုသာ မြင်လိုက်ရ သော်လည်း လူထု တရပ်လုံး၏ ဆန္ဒမှာ အဘယ်သို့ ရှိနေသည်ကို ကောင်းစွာ အကဲခတ် မိပါသည်။ ထိုစဉ်က ရဲဘော်သည် လူထု၏ အသံစွဲ ဖြစ်သည်။ "ပျိုတိုင်း ကြိုက်ပါတဲ့ နှင်းဆီခိုင်" ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဗဟန်းမှ တဖန် ပြန်လှည့်၍ လောင်းဝစ္စလမ်း နံပါတ် (၂) သခင်နု အိမ်သို့ သွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ဝိုင်းချုပ်၏ ဝိုင်းချုပ် သဘင်သို့ သခင်နုလည်း တက်ရောက် နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် သခင်နုသည် ထိုနေ့က အိမ်တွင် နေပါသည်။

"ဘယ်နှယ်လဲဟေ့၊ တပ်မတော် ချီတက်တာ မင်းသွား ကြည့်သေး သလား။" ဟု ခရီး ရောက်မဆိုက် သခင်နုက ကျွန်တော်အား မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က ထိုနေရာသို့ တက်ရောက် လိုသော်လည်း သခင်နု မှာကြားသော ကိစ္စကြောင့် မရောက်နိုင်ကြောင်း၊ ဗဟန်း လူထု ဩဘာ ပေးပုံ ဝိသေသ ထူးခြားကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြပါသည်။ သခင်နုက ကျွန်တော် ပြောပြသည်ကို နားထောင်ရင်း စိတ်တွင် ထိခိုက် သွားပုံ ရပါသည်။

"ငါတော့ကွယ် လူတွေ ဒီလောက် စိတ်အား တက်ကြွ နေတာတွေ၊ ရဲဘော်တွေ စစ်မြေပြင် ချီတက်တာတွေ မြင်ရရင် စိတ်မထိခိုက်ဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတော့ တမင်ကို မသွားဘူးကွဲ့။" သခင်နုက သည်လို ပြောလိုက်သော အခါ ကျွန်တော် စိတ်ထဲ ထူးဆန်း သလိုလို ထင်မိပါသည်။ သို့သော် နောင်တနေ၌ တပ်မတော် နှင့်တကွ ဝိုင်းချုပ် အောင်ဆန်းပါ ပျောက်ချင်း မလှ ပျောက်သွားကြောင်း သိရသော အခါ သခင်နုသည် ကျွန်တော် ရှေ့တွင် ဣန္ဒြေ ဆယ်ခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာ သဘော ပေါက်မိ ပါတော့သည်။

များမကြာမီ ဦးပဉ္စင်း ပေါက်လာ ပြန်သည်။ သူသည် သခင်နု၏ ဇာတာကို တွက်ချက် ကြည့်လိုသည်ဟု ကျွန်တော်အား ပူဆာ ပါသည်။ ကျွန်တော်၌ သခင်နု၏ ဇာတာ မရှိပါ။ သို့သော် ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး ဌာနတွင် အတွင်းဝန် လုပ်နေသော ဦးထွန်းစိန်၏ လက်တွင် သခင်နု၏ ရက်ချုပ် ရှိသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိ၍ ဦးထွန်းစိန် ထံမှ တောင်းယူ၍ ပေးလိုက် ပါသည်။

"သခင်နု ခြေတောက်မှာ ဒဏ်ရာ အနာတရ ရဖို့ကိန်း မြင်တယ်။ ဒါကလွဲပြီး သည်ပြင် ဘာ အန္တရာယ်မျှ မရှိဘူး။ ဒီအန္တရာယ် ကလေးကို သူ ကြိုပြီးရင် မကြာပါဘူး။ ယခုထက် တက်သွားဖို့ပဲ ရှိတယ်။" ကျွန်တော်သည် ဗေဒင်ကို စိတ်ဝင်စား တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် မျက်စိထဲတွင်

ဂျပန်က သခင်နုကို သေနတ်နှင့် ချိန်၍ ဂျပန်ပြည်ကို ခေါ်သွား လိမ့်မည် ကိုသာ မြင်နေ ပါသည်။ သို့သော် ဦးပဉ္စင်းက သခင်နုသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပြင်ပသို့ ရောက်ရမည့်ကိန်း မရှိဟု အတင် ဟောပါသည်။

"ဗိုလ်ချုပ် အတွက်လဲ အန္တရာယ် မမြင်ဘူး။ သခင်နု အတွက်လဲ အန္တရာယ် မမြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထန်းတပင်က ထကြ ကြွကြွတယ် ဆိုရင် ကျုပ်လဲ ညောင်တုန်းကို ပြန်ဦးမှပဲ" ဟု ဆိုကာ ညောင်တုန်းဘက်သို့ ပြန်ကြွ သွားပါသည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန် အနီးအနား၌ ဆိုလျှင် ထန်းတပင်က တော်လှန်ရေးကို စ၍ လုပ်ခဲ့သည်။ ဤအတောအတွင်း ရန်ကုန် တဖြည်းလုံးမှာ ဂျပန် စစ်သားတို့၏ လက်တွင်း၌ ရှိသည်။ ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော်တို့ မြို့မှ ရဲဘော် စစ်ပြေးများသည် ကျွန်တော့် အိမ်သို့ လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့အား ထမင်း စားချိန်၌ အိမ်တွင် စားစေ၍ အိပ်ချိန် ဗဟန်းရုံ ကျွန်တော့် အမေ ဇရပ်တွင် အိပ်စေ ပါသည်။ ကျွန်တော့် တဲအိမ်ကို ဂျပန် ကင်ပေတိုင်တို့ လာရောက် ရှာသည့် နေ့မှ စ၍ကား ရဲဘော် တို့ကို ဇရပ်၌သာ စားစေရန် စီစဉ် ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် သခင် ဝတင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသား သာလျှင် ဂျပန်၏ အရိပ်ခြေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်၏ တဲ၌ပင် မူမပျက် နေနိုင် ခဲ့ကြပါ၏။

သို့နှင့်ပင် ဂျပန် တော်လှန်ရေးလည်း လေးငါးလ အတွင်း ပြီးဆုံး သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်သည် "အာဇာနည် မိခင် ပြဇာတ်" ကို ရေးခဲ့စဉ်က တချက် တချက်တွင် ကျွန်တော်၏ မိခင် မျက်နှာကို ပြေး၍ မြင်မိခဲ့သည်။ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း စိတ်လေး မိသည်။ ယခုမူကား အထူး စိတ်လေးဖို့ မရှိတော့ပြီ။ ကျွန်တော် မိခင်မှာ အညတရ မထင်ရှားသော အာဇာနည် မိခင် ဖြစ်နေချေပြီ တကား။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူသည် သား တယောက်၊ မောင်အရင်း တယောက်၊ မောင်ဝမ်းကွဲ တယောက် တို့ကို ဗိုလ်ချုပ် ခေါင်းဆောင်သော တော်လှန်ရေး၏ ယဇ်ပလ္လင်၌ ပူဇော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ တည၌ သန်းကောင်ယံ အချိန်ဝယ် ရန်ကုန်မြို့ တဖြည်းလုံး သောသောညံ့မျှ ဥဩ မှတ်လေသည်။

ဂျပန် လက်နက် ချ၍ ဒုတိယ စစ်ကြီး ပြီးလေပြီ။ အများ တကာတို့ ဝမ်းသာ အားရ ရှိကြလေပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်ကား ဝမ်းမသာနိုင်။ ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည် ဥဩသံနှင့် အတူ ပြင်းပြော စိုကြွေး လေသည်။ ကျွန်တော်ကား မငို၊ ကျွန်တော့် မျက်စိ ထဲတွင် မျက်ရည် တို့သည် ခန်းခြောက် ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် မျက်စိထဲ တွင်ကား တိုက်ပွဲ အသီးသီး တို့သည် သာလျှင် ထင်မြင်၍ လာလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် အဘယ်မှာနည်း။ ကျွန်တော် ဤသို့ တမ်းတ မိ၏။ ရန်ကုန်မြို့၌ ကျန်ရစ်သော တော်လှန်ရေး သမားများ ကလည်း ယင်းသို့ တမ်းတ ကြသည်။ မျှော်လင့် ကြသည်။ မေးမြန်း ကြသည်။

တနေ့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ၃၂ လမ်း ရွှေတောင်ကြား လမ်းသို့ ရောက်လာ ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်ကား ထိုနေရာသို့ နေ့စဉ် ရောက်နေကျ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် မရောက်မီ ကပင်လျှင် ဒီးဒုတ် ဦးဘချို၊ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဗိုလ်အောင်ကြီး စသည် တို့သည် ၃၂ ရွှေတောင်ကြား လမ်းကို ဌာနချုပ် အဖြစ်နှင့် ဖွင့်လှစ်လျက် ထားရှိ ကြပြီ။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် မလာသေးမီ အနာဂတ် လုပ်ငန်းစဉ် အတွက် ဘာမျှ ထုတ်ဖော် ကြေညာခြင်း မပြုနိုင်ကြ သေးချေ။ ဗိုလ်ချုပ် ရောက်လာသော အခါ ထို ဌာနချုပ်မှာ အသက်ဝင် လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ် ရောက်နေပြီကို မသိပါ။ မြောင်းမြ၏ အခြေအနေကို ဒီးဒုတ် ဦးဘချိုထံ အစီရင် ခံနေကျ ဖြစ်သည့် အတိုင်း လာခဲ့ ပါသည်။ ဦးစွာ ပထမ ဗိုလ်အောင်ကြီးနှင့် တွေ့၍ ဖျာပုံနယ် တော်လှန်ရေး အလုပ် တို့ကို ဗိုလ်အောင်ကြီး ထံမှ တဆင့် စကား ကြားခဲ့ရ လေရာ များစွာမှ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိ ပါသည်။

ထိုနောက် ဗိုလ်အောင်ကြီး ကပင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ် ရောက်ပြီဟု ကျွန်တော်အား ပြောသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ရှိရာ အခန်း တံခါးကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဖြူဖပ် ဖြူယော်နှင့် ပင်ပန်းသည့် လက္ခဏာကို ပြနေ ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သော အခါ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက် ပါသည်။

"ဗိုလ်ချုပ် နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်။"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

"ငှက်ဖျား မိလာသဗျာ။ အတော် အခံရ ဆိုးတယ်။ ခုတော့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားရော ဘယ်နှယ်လဲ။"

ကျွန်တော်သည် တော်လှန်ရေး အတွင်း ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံ တို့ကို အတိုချုံး၍ ပြောပြ လိုက်ပါသည်။ မြောင်းမြမြို့မှ ရဲဘော်တို့ ဖြစ်ပုံ ကိုလည်း ပြောပြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် အတန်ကြာ တွေ့ဝေ နေ၍ "အေးဗျာ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဒီလို ဖြစ်တတ်တာ ပဲဗျာ။" ကျွန်တော့်အား တရား ချလေသည်။

"ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဝမ်းမနည်း ပါဘူးဗျာ။" ဟု ကျွန်တော်က ပြောရင်း နောက်ဘက်သို့ လှည့်အကြည့်တွင် ဒီးဒုတ် ဦးဘချို ဦးချစ်မောင် စသည် တို့ကို တွေ့ရ၍ အလိုက်သိစွာ အားလုံး တို့ကို နှုတ်ဆက် ခဲ့ပြီးလျှင် ရဲဘော်တို့ အတွက် ဝမ်းဘဲဥ ရေလုံပြုတ် ကုလားဟင်း ချက်နေသော ခင်မျိုးချစ် ရှိရာ စားဖိုဆောင်သို့ ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ရှိသော မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများ၏ အိမ်တို့ကို လိုက်လံ ရှာဖွေ၍ လည်ပတ်၍ နေခဲ့ပါသည်။ တနေ့သော် ကျွန်တော်၏ မိဘများ၊ ဦးလေးများနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူ ပါ (ခ) လိန်းရှီ ပွဲစားကြီး ဦးယုကြံနှင့် ဒေါ်အုံးတင်တို့ ထံသို့ ရောက်သွား ပါသည်။

ထိုအိမ်တွင် မမျှော်လင့် ဘဲလျက် ဆရာ ဒီးဒုတ် ဦးဘချိုနှင့် သွား၍ တွေ့ပါသည်။

ဆရာ ဦးဘချိုက တော်လှန်ရေး ခေတ်မှ စ၍ ဦးယုကြံသည် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ မဆင်းဘဲ ဂျပန်တို့နှင့် ဝေးစွာ ရှောင်ရင်း တော်လှန်ရေး အတွက် တိတ်တိတ်ပုန်း ကူညီခဲ့ပုံ တို့ကို ပြောပြပါသည်။

"ဟေ့၊ ဒီအိမ်ဟာ တခြားအိမ် မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ စားအိမ် သောက်အိမ်ပဲ။ အခုလဲ ဗိုလ်ချုပ် ဒီမှာ ညစာ စားလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်ချုပ် နလန်ထက် ပြုစုနေတာ ဒေါ်အုံးတင် ပဲကွဲ့။" ဟု ပြောပြ လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးယုကြံနှင့် ဒေါ်အုံးတင် တို့ကို တော်လှန်ရေးနှင့် ဆက်စပ်၍ မကြည့်မိပါ။ ယခုမှပင် အကြောင်းစုံ တို့ကို သိရ၍ ၎င်းတို့အား ပိုမို ကြည့်ညှိ မိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုကဲ့သို့ မှတ်မိသမျှ အကြောင်းအရာ တို့ကို ပြောပြ နေသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်၌ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး လူထု၏ အစိတ်အပိုင်း မှန်သမျှကို စု၍ စည်းတတ်သော သတ္တိရှိကြောင်း ထင်ရှား စေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးယုကြံနှင့် ဒေါ်အုံးတင် ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ တော်လှန်ရေးမှ အကျိုးအမြတ် တို့ကို ခံစားရန် ရည်သန်သူများ မဟုတ်ကြချေ။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ၎င်း၏ လမ်းစဉ်ကို ကြည့်ညှိ သူများသာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ယခုတိုင် မိမိ အိမ်တွင်းဝယ် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နှင့် ကိုယ့်လုပ်ငန်း ကိုသာ ကိုယ်လုပ်လျက် ရှိကြပေသည်။ ယခုအခါ ၎င်းတို့ကို ဗိုလ်ချုပ်၊ တော်လှန်ရေးနှင့် ဆက်စပ်၍ မည်သူမျှ ကြည့်ကြ လိမ့်မည် မဟုတ်။

စင်စစ်ကား ဗိုလ်ချုပ်ကို ပြုစု ကျွေးမွေး ခဲ့သော ဒေါ်အုံးတင်သည် သင်္ခါရ သဘော အတိုင်း ရွှေ့လျော ခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ ကမူကား ညနေ စောင်းလောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်အုံးတင် ထံသို့ ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှာ ယခုအခါ အတော်ပင် အားအင် ပြည့်တင်း၍ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေပြီ။ ထိုနောက် ဗိုလ်ချုပ်သည် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု၏ နောက်ဆုံး ကဏ္ဍကို အားသွန်၍ လုပ်ဆောင် ခဲ့လေသည်။

နေသူရိန် အစည်းအဝေး၊ [ကန့် စာချုပ်](#) ၊ [မြန်မာ့ မျိုးချစ် တပ်မတော်](#) ၊ တောင်တန်းသားတို့ ညီညွတ်ရေး၊ [ပင်လုံစာချုပ်](#) ၊ တနင်္သာရေတွင်း လွတ်လပ်ရေး ရစေမယ် စသော အသံ တို့သည် ၁၉၄၆ - ၄၇ ခုနှစ်တွင် ဆက်တိုက် ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

တောင်တန်းသားတို့ မပါသော လွတ်လပ်ရေးသည် ခြေလက် အင်္ဂါ မပြည့်စုံသော ကိုယ်ခန္ဓာသာ ဖြစ်ချိမ့်မည်။ ဤအချက်ကို ဗိုလ်ချုပ် သဘော ပေါက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် သဘော ပေါက်သည်ထက် ပိုမို ထူးခြားစွာ နယ်ချဲ့တို့က သဘော ပေါက်ကြ ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် နယ်ချဲ့ တို့က အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန် ခွဲသလို မြန်မာနှင့် တောင်တန်းသား တို့ကို ခွဲထုတ် လိုသည်။ လောဘ အစိုးရ၏ သဘောထားမှာ ဤမျှလောက် ရိုင်းပေ လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ပါ၏။ သို့သော် မြန်မာ့ မြေပေါ်တွင် ခြေတော် တင်နေကြသော ဗြိတိသျှ ဗျူရိုကရက် တို့ကား နယ်ချဲ့စိတ် မကုန်သေးချေ။ မြန်မာ တို့ကို လက်စား ချေလိုသည့် သဘောထားများ ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ တမျိုးသားလုံး အကဲခတ် မိကြသည်။

မြန်မာနှင့် တောင်တန်းသားတို့ ညီညွတ်မှု အုတ်မြစ်ကို ဦးစွာ ပထမ ချနိုင်သူမှာ ဗိုလ်ချုပ် သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ကရင် - မြန်မာ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်နေသည့် အကြား ထဲမှ ကရင်ရော မြန်မာပါ ယုံကြည် အားထားခြင်း ခံရအောင် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြ လုပ်သူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤ အောင်မြင်မှု တခုထဲ နှင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ်၏ အမည်ကို အနာဂတ် ရာဇဝင်တွင် ရွှေစာလုံးဖြင့် စာတင် ထိုက်လှသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် တောင်တန်း ပြဿနာ ဖြေရှင်းရေး၌ သူ၏ အစွမ်းကို သူ ယုံကြည်သည်။ သို့သော် အဖျက်အဆီး အင်အားလည်း မသေးလှ သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်ခံကြရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က "ရန်ကုန် ရေဒီယို" ဟု ခေါ်သော အသံလွှင့် ဌာနသည် ရှမ်းပြည် ဒေသဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်များ နေထိုင် ခဲ့ကြသည့် ရွှေတောင်ကြား ရပ်ကွက်၌ တည်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကား အသံလွှင့် ဌာနတွင် အလုပ် လုပ်နေစဉ် ဖြစ်၍ ရှမ်းပြည်ဒေသ ခေါင်းဆောင်များ၏ သဘောထား တို့ကို လေ့လာခွင့် ရခဲ့ပေသည်။

ရှမ်းပြည်ရှိ ပြည်သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပုံသွင်း ပေးနိုင် သူတို့မှာ ထိုစဉ်က ညောင်ရွှေ ဖော်ဘွားကြီး စောရွှေသိုက်နှင့် မိုင်းပွန် ဖော်ဘွားတို့ ဖြစ်သည်။ ညောင်ရွှေ ဖော်ဘွားကြီးမှာ အနုပညာ သမား ဖြစ်ရကား ဆရာ ဦးဘချိုနှင့် များစွာ ချစ်ကျွမ်း ဝင်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် သခင်နု တို့ကိုလည်း ကြည့်ညှိ လေးစားသည်။ မိုင်းပွန် ဖော်ဘွားကား ညောင်ရွှေ ဖော်ဘွားကြီးနှင့် တသဘောတည်းပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ နိုင်ငံရေးရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ နိုင်ငံရေးသာ ဖြစ်သည်။ ယနေ့တိုင် မူကို စွဲ၍ လုပ်သော နိုင်ငံရေး မဟုတ်သေး။ ထို့ကြောင့် "ပုဂ္ဂိုလ်ခင်မှ တရား မင်သည်" ဟူသော မြန်မာ့ ဆိုရိုး အတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ် အချင်းချင်းတို့ ခင်မင်မှုသည် အရေး ကြီးပေသည်။ ယခု အခြေတွင် ခေါင်းဆောင်

အချင်းချင်းတို့ ချစ်ကြည်စွာ ရှိကြသည်မှာ အားရစရာ ကောင်းလှပါ၏။ သို့သော် [အောင်ဆန်း - အက်တလီ စာချုပ်](#) ချုပ်ဆို ပြီးသည့် အထိ တောင်တန်း ဒေသ ပြဿနာကို စိတ်ချရ နိုင်သည်ဟု မယူဆ နိုင်ချေ။

ကျွန်တော် စိတ်တထင့်ထင့် ရှိမိသည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းပွန် စော်ဘွားနှင့် နှစ်ဦးချင်း ဆုံမိသည့် အခါ အခြေအနေကို မေးမြန်း စုံစမ်း ကြည့်မိသည်။

"ရမ်းပြည် အတွက်တော့ ဗမာဘက်က စိုးရိမ် ပူပန်စရာ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး" ဟု ရမ်းပြည် ကိုယ်စားလှယ် တို့အား ဧည့်ခံသော လက်ဘက်ရည်ပွဲ တပွဲ အပြီးတွင် မိုင်းပွန် စော်ဘွားက ကျွန်တော်အား ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ရှိ အခြေအနေ တို့ကို ယင်းကဲ့သို့ မမှတ်မသုံ လေ့လာ သုံးသပ် နေစဉ် တနေ့သ၌ ဘုရင်ခံ၏ အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့ ဒုတိယ သဘာပတိ ဦးအောင်ဆန်းသည် အသံလွှင့်ရုံသို့ လာ၍ အသံလွှင့်မည် ဟူသော အကြောင်းကြားချက်ကို ရရှိ လေသည်။

"ရန်ကုန် ရေဒီယို" မှာ မကြားတချက် ကြားတချက် အသံလွှင့်ရုံ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညွှန်ကြားရေးဝန် ဦးခင်ဇော်နှင့် ကျွန်တော်သည် များစွာ စိတ်ပူပန် မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် လူထု အစည်းအဝေး ပွဲတို့၌ စကားပြော ကျင့်သား ရနေသူ ဖြစ်သည်။ လဟာပြင်တွင် စကားပြောလေ့ ရှိသူမှာ အော် ပြောတတ်သော အလေ့ ရှိသည်။ မိုက်ခရိုဖုန်းတွင် ပါးစပ် တေ့၍ အော်ပြောလျှင် အသံ မကောင်း ဖြစ်တတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ ညနေတွင် ဗိုလ်ချုပ် စောင့်၍ မျှော်နေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် အတူ လာပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော် အသံလွှင့် ဌာန ရောက်နေပြီကို မသိပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကို တွေ့လျှင် အံ့အားသင့်ဟန် တူပါသည်။

"ခင်ဗျားကြီး ဒီရောက် နေသလား။"

ကျွန်တော်က "ဟုတ်ကဲ့" ဟု မပြောနိုင်ခင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်ကို ညွှန်ကြားရေးဝန်၏ အခန်း၌ ထားခဲ့၍ အပေါ်ထပ်သို့ ဆောင့်ဆောင့်နှင့် တက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် အတူ ထပ်ချပ် လိုက်၍ အသံလွှင့် ခန်းသို့ ဝင်ပါသည်။ ဦးခင်ဇော်လည်း အတူ ပါလာပြီးလျှင် မိုက်ခရိုဖုန်းကို အလောတော် နေရာ၌ ရှိစေရန် ပြင်ဆင် ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အား စကား ပြောသည့် အခါ နှစ်ယောက်ချင်း ပြောသလို ပြောပါဟု မှာပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စကား တလုံး နှစ်လုံးကို စ၍ ပြောစဉ်က လေမှန်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း စကား ပြောသလို ပြောပါ၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသံ ကျယ်လောင် လာပြီးလျှင် လူထု အစည်းအဝေးတွင် စကား ပြောသကဲ့ သို့သော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ တို့ဖြင့် အော်ပါ လေတော့သည်။ လက်သီးကို ဆုတ်လိုက်၊ လက်ကို မြှောက်လိုက်နှင့်။

ထိုအခါ အသံလွှင့် စက်ခန်းမှ အသံ နိမ့်မြင့် ပြသော မီတာ၏ အိမ်မြှောင်မှာ ညာဘက်သို့ ပြေး၍ ရိုက်နေရာ အသံ ညှိသူတို့မှာ မျက်လုံး ပြူးကြရ လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ရှေ့ရှိ မိုက်ကရိုဖုန်းမှာ အသေ ဖြစ်နေ၍ ၎င်းကို မည်သို့မျှ ပြောင်းရွှေ့ မရနိုင် သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကို သတိ ပေး၍ ရနိုင်တော့သည် မဟုတ် သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပူအိုက်သော လှောင်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် တို့သည် လက်ပိုက်၍သာ ကြည့်ခဲ့ရ ပါတော့သည်။

နောက်တနေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ် အသံလွှင့် သည်ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်သော အားဖြင့် အသံလွှင့် စက်ကရိယာ တို့ကို တမျိုးတမည် လုပ်ထားသည့် အယောင်ယောင် ပြောကြ ဆိုကြသော စကား သံများကို ကြားခဲ့ရ လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ၁၉၄၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ဘီလပ်သို့ သွား၍ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ ပြီးနောက် "ကျုပ် ဘီလပ်က ပြန်လာတော့ ဘာပါ လာသလဲလို့ မေးကြတယ်။ ဘောင်းဘီ တစုံပဲ ပါလာတယ်။" ဟူ၍ အစချီသည့် အသံလွှင့် မိန့်ခွန်းကို ပြောကြားသော အပတ်၌ကား အသံလွှင့်ခြင်းမှာ အတော်ပင် ဟန်ထိ ပန်ထိ ဖြစ်လာ ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ဟုတ်မှန်ပါလျှင် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် ရွှေ့၍ ပြောင်း၍ရသော မိုက်ခရိုဖုန်းကို တပ်ဆင် လိုက်ပြီဟု ထင်ပါသည်။

အသံလွှင့်ခန်း၊ နောက်ဖက်၌ တံခါး တချပ် ရှိသည်။ များသော အားဖြင့် ည အသံလွှင့်ချိန်တွင် ထိုတံခါးကို ဖွင့်စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ပူအိုက် လှောင်စပ်သော အခန်း ဖြစ်၍ လေသာ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထား ရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ထိုစဉ်က တမျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အခန်းတွင်းသို့ မဝင်မီ ဗိုလ်ထွန်းလှနှင့် တိုင်ပင် ကြည့်သည်။

"ဟေ့ - ကိုယ့်လူ။ ဗိုလ်ချုပ် စကား ပြောတုန်းမှာ ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ထား ချင်တယ်။"

ဗိုလ်ထွန်းလှသည် ပထမ၌ ကျွန်တော်၏ စကားရိပ်ကို သဘော ပေါက်ဟန် မတူပါ။ "သဘော ပါပဲဗျာ" ဟု ပြောရင်းက ရိပ်စားမိဟန် လက္ခဏာ ရှိလာသည်။

"ခင်ဗျားပဲ ကြည့်လုပ်ပါဗျာ။ ဗိုလ်ချုပ်က သိပ်ဝှက်ကျတဲ့လူ။ သူ့ အနားမှာ ကျုပ်တို့ စောင့်နေတာ ကိုတောင် မကြိုက်ဘူး။ သူ့ရှေ့မှာ စိုးရိမ်တကြီး မလုပ်နဲ့ဗျာ။ ဘုပြော နေဦးမယ်။"

ကျွန်တော် အံ့အား သင့်မိသည်။ အခန်းထဲ ဝင်၍ ကဗျာကရာ တံခါး ပိတ်မိသည်။ ပြန်ထွက် လာသော အခါ ဝိုင်းထွန်းလှကို ကျွန်တော်က ညွှန်ကြားချက် ထုတ်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ဝိုင်းထွန်းလှ ဝိုင်းချုပ် စကား ပြောနေတုန်းမှာ ဟောဒီ အခန်းဝက ဘယ်မှ မသွားနဲ့။ အခန်း ထဲမှာ ဝိုင်းချုပ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲပဲ နေမယ်။"

ကျွန်တော်သည် မိမိ တာဝန် ဝတ္တရားနှင့် ဆိုင်လာလျှင် အစိုးရိမ် ကြီးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ အစိုးရိမ် ကြီးရသလဲဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ မေးမိသည်။ မဖြေတတ်ပါ။

ကျွန်တော် ပြန်ထွက် လာသော အခါ ဝိုင်းထွန်းလှက ဝိုင်းချုပ်သည် သူ့ အနီးအပါး၌ အစောင့်အရှောက်များ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် "ဟေ့ - မင်း ဘာလုပ်တာလဲ" ဟု အော်ငေါက် တတ်ကြောင်း စိတ်ပျက်စွာနှင့် ထပ်မံ၍ ပြောပြ နေပါသေးသည်။

ဝိုင်းထွန်းလှက ဤသို့ ပြောလေလေ၊ စိုးရိမ် မိလေလေ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်ချက်မှာ ရယ်စရာ လိုပင်။ ဝိုင်းချုပ်ကို အများက ချစ်၏။ ယုတ်စွာအဆုံး လူတရာမှာ ကိုးဆယ်ကိုးယောက် ချစ်၏။ သို့သော် လူတရာ အနက် ကျန်တယောက်က ... ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်၍ မတွေးဝံ့။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၇ ရက်နေ့ တညနေတွင် အသံလွှင့် ရုံသို့ ထူးဆန်းသော ကြေးနန်းစာ တစောင် ရောက်လာ လေသည်။ ထိုကြေးနန်းကို ပေးပို့သူမှာ တောင်တန်းသားများ ညွှန်ပေါင်း ကွန်ဂရက်၏ ဥက္ကဋ္ဌ တောင်ပိုင် စော်ဘွားပင် ဖြစ်လေသည်။ ကြေးနန်း၏ သဘောသွားမှာ ရှမ်း စော်ဘွားများနှင့် ချင်း၊ ကချင် ကိုယ်စားလှယ် များသည် တောင်တန်းသားနှင့် ဗမာတို့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သံကြိုးစာ ဖတ်ရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခုန်ပေါက် မိတော့သည်။ ဦးခင်ဇော်ထံ အပြေးအလွှား သွား၍ သံကြိုးစာပါ အကြောင်းအရာ တို့ကို သတင်းခန်းတွင် ထည့်ရန် တိုင်ပင် ပါသည်။ ဤသတင်း ထည့်လျှင် မုချ ထုချေလွှာ တောင်းကြ လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေ ဖြစ်သမျှကို ခံရဖို့ တာဝန်ကို ယူကြ လိမ့်မည်။ ထိုတာဝန်ကို ယူရန် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး သဘောတူ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ထိုည၌ နိုင်ငံရေး ရပ်ကွက်ပိုင်းတွင် လှုပ်ရှား သွားလေသည်။ ဦးခင်ဇော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသားကား ပြန်ကြားရေး ဌာနနှင့် ဘုရင်ခံ အိမ်တော်မှ လာသမျှ တယ်လီဖုန်းသံ တို့ကို ပြန်လည် ဖြေရှင်းရင်း နှင့်ပင် မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မည်ကို စောင့်မျှော် နေကြရ ပေသည်။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ကြေးနန်း သတင်းမှာ အမှန်ကြီး မှန်နေ သောကြောင့် ဘာမှ မဖြစ်ပါ။ ဦးအောင်ဆန်းသည် အောင်မြင်မှုကို ရပါပြီ။

ပြန်ကြားရေး ဌာန ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးဝန် မစ္စတာ ဘင်တန်နှင့် အပေါင်းအပါများ ရပ်ကွက်က မူကား အသံလွှင့် ဌာနကို "ဖဆပလ ရေဒီယို" ဟု ကင်ပွန်း တပ်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့စက ဖော်ရွေဟန် လက္ခဏာ ရှိသော ဘင်တန်သည် ကျွန်တော်အား နှုတ်မျှပင် မဆက်တော့။ သုန်မှန်သော မျက်နှာထားဖြင့် အမြဲတမ်း ကျွန်တော်ကို အကဲခတ် လေသည်။

သို့သော် ဗြိတိသျှ၏ ဩဇာ မိုန်လေပြီကို နားလည် သွားသော ဘင်တန်သည် အင်္ဂလန်သို့ ဘင်သံ မဆင့်ဘဲ ပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တတွေကား အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် နေကြပြီးလျှင် ကျရောက် လတ္တံ့သော ဗမာ့ အန္တရာယ် တရပ်ကို ဆက်လက် တွေးတောခြင်း မပြု။ သောကမီး ကိုလည်း မမွေးဘဲ နေလိုက်ကြသည်။

"ဘရင်းဂန်း အလက် ၂၀၀ - ပျောက်ဆုံးခြင်း။"

ခြောက်လပိုင်း စာလုံးများသည် သတင်းစာ မျက်နှာဖုံး များထဲမှ နေ၍ ကျွန်တော့်အား ဖြေ၍ ခြောက်ပြန်သည်။ ပူပန်သော စိတ်လဲ ဝင်လာ ပြန်သည်။

သို့သော် ၁၉၄၇ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့က မြူနီစီပယ် ခန်းမကြီး လေသာဆောင်မှ နေ၍ ဝိုင်းချုပ် မြွက်ကြားသော မိန့်ခွန်း အတွက် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ရှုပ် နေကြရစဉ် စိုးရိမ် ပူပန်မှု တို့သည် တဒင်္ဂမျှ ပျောက်ကွယ် နေခဲ့ပြန်သည်။ အလုပ်အားသော အချိန်တို့ မူကား ထိုဘရင်းဂန်း အလက် ၂၀၀ ကို မျက်စိထဲတွင် မြင်နေရ ပြန်သည်။

ထိုနောက် တရက် နှစ်ရက်ခန့် ကြာသော အခါ ဆရာ ဦးဘချို၊ ဝိုင်းချုပ် အောင်ဆန်း၊ ဦးသိန်းဟန်၊ ဦးဝန်၊ ဦးခင်ဇော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ခြောက်ဦးသည် လွှတ်တော်သစ်၏ ဝန်တာတွင် ဆုံမိကြ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆုံမိသော အချိန်တွင် လွှတ်တော် အစည်းအဝေး ဟူ၍ မရှိပါ။ လူသွားလူလာ ကင်းရှင်း လှပါသည်။

မိုးမင်းသည် မရွာတချက်၊ ရွာတချက်နှင့်။ နေမင်းကလည်း မပွင့်တပွင့်။ တခါတခါ လေအေးက ဝေ့သည်။ ဆရာ ဦးဘချို၏ ခေါင်းပေါင်းသည် တလျှပ်လျှပ် ဖြစ်နေသည်။ ဝိုင်းချုပ်သည် အအေးဒဏ်ကို ကောင်းစွာ ခံနိုင်ရည် ရှိဟန် မတူ။ သူ၏ မိုးကာ အင်္ကျီကို ရင်တွင် ပွေ၍ ထားသည်။

လွတ်လပ်ရေး ဟူသည်မှာ သေချာပြီ ဖြစ်၍ အနာဂတ် သာယာ ရွှေပြည်ကြီးကို တဦး တဦးစီ မိမိတို့ သဘော အတိုင်း စိတ်ကူးဖြင့် ခြယ်လှယ် နေကြသည်။

သူတပါး စိတ်ကို ကျွန်တော် မပြောတတ်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ကား ဂျပန်ခေတ် တလျှောက်လုံး ခံစား ခဲ့ရသော ဒုက္ခ သုခတို့ နှင့်တကွ လက်ငင်းအားဖြင့် အလုပ် ပင်ပန်း ခဲ့သမျှ တို့သည် "အလုံးကြီး ကျသွား" သလို ကျသွား ခဲ့ပြီ။ သူတပါး စိတ်ကို တပ်အပ် သေချာစွာ မသိနိုင် စေကာမူ ကျွန်တော်တို့ ခြောက်ဦးသားသည် ထိုစဉ် ခဏ၌ စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း တို့နှင့် တဒံ့မျှ တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင် ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် လွှတ်တော်၏ ဝရန်တာ ရေ့သို့ မျှော်မှန်းလျက် ကြည့်နေသည်။ သူ၏ ရေ့တည့်တည့်ဝယ် သူနှင့် တကွသော အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ဦး တို့အား ရည်စူး၍ စိုက်ထူရမည့် အထိမ်းအမှတ် တခု ပေါ်ပေါက် လာမည်ကို သူ မတွေးနိုင်ခဲ့။ သို့သော် အနာဂတ် မြန်မာပြည် မည်သို့ ဖြစ်သင့်သည် ကိုမူ သူ တွေးမိ ပေလိမ့်မည်။

"တော်ပြီဗျာ။ ကျုပ်တော့ နိုင်ငံရေး အနားယူပြီး စာကလေး၊ ဘာလေး ထိုင်ပြီး ရေးဦးမယ်။ ဒီမယ်ဗျာ၊ ဆရာရဲ့ ကျွန်တော်လဲ အနုပညာ သမားပါဗျာ။"

ဤစကား တို့မှာ ကိုသိန်းဟန် ဘက်သို့ လှည့်ရင်း ပြောလိုက်သော စကားများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကား အနုပညာ ဆီသို့ စိတ်မရောက်။

"ဘရင်းဂန် အလက် ၂၀၀ ..."

"ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗမာ့ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ တွေကို ဖော်ထုတ်ကြဖို့ အချိန်တန်ပြီ။"

ဆရာ ဦးဘချိုသည် ဗမာ့ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ၏ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထို အထိမ်းအမှတ်မှာ ထို တခုတည်းသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ ဦးဘချိုက ထိုစကားကို ပြောလိုက်သော အခါ အားလုံးက ခေါင်းညိတ် လေသည်။

ဆရာ ဦးဘချိုသည် ချိုအေးသော အသံဖြင့် တတွတ်တွတ် စကား ပြောနေသည်။ ရုပ်သေး၊ မြေပိုင်းဇာတ် ... ဇာတ်ပွဲ ... ပြဇာတ်။ ဤ အကြောင်းတို့ချည်း ပြောနေသည်။

"ကျွန်တော်ကတော့ ရေးမယ် ... ရေးမယ်။ ရေးစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဆရာချို ပြောတဲ့ အနုပညာ အကြောင်း စိတ်ကူး ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ တခု အရှေ့ဘက် ခရီး ထွက်မယ်ဗျာ။ ယိုးဒယား၊ မလေးကျွန်းဆွယ်၊ ဘိုနိုယိုကျွန်း၊ ဘာလီကျွန်း ... အို ... စုံအောင် သွားမယ်ဗျာ။ ဆရာချို အကြိုက်ပဲဗျာ။ ဟဲ ... ဟဲ။ ဗမာ အက၊ ဗမာ ဂီတ တွေဟာ ဟိုဘက်က လှည့်လာတာတွေ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို စုံစမ်း ရမယ်။ အာရှ တိုက်သားတွေ တဦးနဲ့ တဦး ဘယ်လို ဆက်စပ်မှု ရှိတယ် ဆိုတာကို လေ့လာရမယ်။ ကျွန်တော်လဲ အနုပညာ သမားပါဗျာ။"

ဗိုလ်ချုပ် စိတ်ကူးယဉ်ကာ ပြောနေသည်။ ပြောတိုင်း ပြောတိုင်း အနုပညာသမား ဖြစ်ကြောင်းကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့အား တော်လှန်ရေး သမား စာရင်းထဲ ၌သာ သွင်းထားပြီး။ အနုပညာ သမား အနေနှင့် အဖက် မလုပ်မှာ စိုးသော လေသံဖြင့် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆိုသည်။ ကိုသိန်းဟန်က "ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကလဲ မောင့်ကို အနုပညာသမား စာရင်း ထဲမှာ ထည့်ထား ပါတယ်။" ဟု ပြောဘိသည့် အလား ခေါင်းကို ညိတ်ကာ ညိတ်ကာ ပြသည်။



ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့၏ အနုပညာ ဆွေးနွေးပွဲကြီးကို ကဏ္ဍကောစ ပြုချင် လာပါသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ချက် ဝင်လာ ပြန်ပါပြီ။ လုပ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့၊ ဘယ်နှယ့်ဟာလဲ ဒီဘရင်းဂန်း ၂၀၀ ဆိုတာ။

စိတ်ထဲတွင် သည်ကဲ့သို့ ညည်းတွား မိလိုက်သည်။

စိတ်ထဲ၌ ညည်းမိရာမှ အကယ်ပင် ပါးစပ်မှ ထွက်သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ အနားနားသို့ ကပ်၍ "ဒါတွေကိုလဲ စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတယ်။" ဟု ပြောမိပါသည်။

"ဆရာရေ၊ အထူး သတိ ဝိရိယ ရှိဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်တာပဲ ဆရာ" ဟု ကျွန်တော်က ဆရာချိုအား လှမ်း၍ စစ်ကူ တောင်းသည်။ ဆရာချိုသည် သူ၏ အနုပညာနှင့် သူ စိတ်ကူး ယဉ်နေစဉ် ကျွန်တော် ဆိုသော အကောင်က သူ့ကို သတိ ပေးလိုက် မိလျက်သား ရှိနေသည်။ ဆရာချို မျက်နှာ ညှိုးသည်ဟု ထင်လိုက် မိသည်။

ဆရာချို နှုတ်ငြိမ် သွားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကား တတွတ်တွတ်နှင့် စကား ပြောဆဲ။

"ဗျာ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားက ပူမနေ စမ်းပါနဲ့။"

ဗိုလ်ချုပ်က ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။ သူ့၌ တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်း မရှိ။ ကျွန်တော်က အနုပညာ၌ စိတ်ဝင် စားနေ ကြသည်ကို အလိုက်မသိ ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက် သဖြင့် အနုပညာသည် တသိုက်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်း ထိုးကြ လေသလား မမှတ်မိ။ သို့သော် သူတို့ အနုပညာ၏ အဆစ်အပိုင်းကို ဆက်လက် လေ့ရှိရန် နေကြသည်။

"ဗိုလ်ချုပ်ကို လူတရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးဟာ ချစ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့ တယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်ဘူး။"

ဗိုလ်ချုပ် စကား ပြောပုံ အေးစက်စက် နိုင်လှသည်။ ကျွန်တော်အား မရပါ။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့၌ ရန်သူ မရှိဟု ဆိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စကား လှီးလွှဲ၍ ပြောရ ပြန်သည်။ ကျွန်တော်၌ စကားကို လွှဲပြောရန် အချက်များစွာ ရှာ၍ မရပါ။ အတိုက်အခံ သမားတို့၏ အကြောင်းကို ရောက်သွား ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် တနေ့သ၌ သူ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်အား ဒေါက်တာ ဘမော် အကြောင်း မေးဖူးသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲ။ ဒေါက်တာ ဗမော်ဟာ နိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ပြန်ရောက် နိုင်ပါ့မလား။"

"ဆူကာမို ထောင်က ထွက်စမှာ သူပြန်ပြီး တက်လာဖို့ လမ်း ရှိခဲ့တယ်။ အဲဟိုတုန်းက ကျွန်တော်လဲ ဒေါက်တာဟာ ပြန်ပေါင်း ထုပ်ပါစေ လို့လဲ ဆုတောင်း ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် ယုံကြည်ချက် ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်အား ထက်မှုကို ဗဟုသုတ လောင်းပေးဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်တယ်။"

"ဟာဗျာ ခင်ဗျား ဥစ္စာ စိတ်ကူးလိုသာ ကောင်းတာပါ။ တကယ့် လက်တွေ့မှာ လူကြီးတွေက ခက်တယ်။"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လဲ ဟိုတုန်းက တက်လာဖို့ လမ်းရှိပေမဲ့ ယခုတော့ ဒီလမ်း ပိတ်သွားပြီလို့ ဆိုချင်တယ်။ ဒေါက်တာဟာ မြေကြီးပေါ်မှာ ခြေချလို မရသေးဘူးဗျာ။ အဲ ရတဲ့ နေ့ဟာတော့ သူ့နေ့ပဲ။"

"ဟဲ ... ဟဲ နို့ပေမဲ့ မရတော့ ပါဘူးဗျာ" ဟု ဗိုလ်ချုပ်က သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထိုနေ့ကလည်း သူထင်မြင်ချက်မှာ ထိုအတိုင်းပင်။ သို့နှင့် ဦးစော၊ အကြောင်းသို့ စကားဦး လှည့်သွား ပြန်သည်။

အနုပညာ သမားတို့ကား တွတ်တွတ် ထိုးနေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ယိုးဒယား ရာမကို အင်ဒိုနီးရှား အထိ ခြေရာလိုက်၍ ကောက်နေကြသည်။

ကျွန်တော်ကား ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဦးစောတို့ နှစ်ဦးသား တွေ့ဆုံကြသည် ဟူသော သတင်းကို ခြေရာ ကောက်နေ မိသည်။

"ဦးစောလဲ လူကောင်းပါဗျာ။ မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ် တဦးလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။"

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဦးစော အပေါ်၌ အနည်ငယ်မျှ မကောင်း မထင်ခဲ့ပါ။ မပုဂ္ဂိုလ်။ သို့နှင့်ပင် အသက်ကို စွန့်လွှတ် ခဲ့ရပေသည်။ သူ့၌ ရန်သူမရှိ ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အတွင်းဝန်ရုံး၌ အစောင့်အရှောက် မရှိဘဲ ဟာလာဟာင်းလင်း ထားခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ထောက်ရှု ကြည့်ပါလျှင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဦးစော အပေါ်၌ မည်သို့မျှ မပုဂ္ဂိုလ် ခဲ့သည်ကို ခန့်မှန်း နိုင်ပါပြီ။



လောက၌ ဖြစ်သည် တို့လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ပျက်သည် တို့လည်း ပျက်ခဲ့ပြီ။ လောကဓံ တရား ဟူသည်ကို မည်သူမျှ မဟန်ထားနိုင်။ ကံ ဟူသည်ကို မည်သူမျှ ရှောင်ကွင်း၍ မရနိုင်။ လွန်လေ ပြီးသမျှ တို့သည် လွန်ပါစေ။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဖြစ်စဉ် တို့ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်၍ မြင်ရသမျှကို တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ မည်သူ့အား မည်သို့မျှ စေတနာ မထား။ သူ့အကြောင်းနှင့် သူ့ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ် မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသူအား အမွန်း တင်၍ ဤသူကို အဆိုဟု မဆိုလိုပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မြတ်နိုးသော ဗိုလ်ချုပ်၏ စေတနာ ကိုသာ မော်ကွန်း တင်လိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကား ပြော၍ ကောင်းနေတုန်း မိုးပက် လာသည်။ အနုပညာ ဆွေးနွေးပွဲမှ နိုင်ငံရေး ဘက်သို့ ကျွန်တော် ချော်တော ငေါသည်ကို ဆရာချိုက နည်းနည်းမျှ သဘော ကျဟန် မတူ။ ဆရာချို၏ စိတ်သည် ဂဏာ မငြိမ်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူကပင် စတင်၍ စကား ဖြတ်ပြီး လူချင်းခွဲရန် ပြောသည်။ သို့နှင့်ပင် လူစု ကွဲကြ လေတော့သည်။

အမှန်မှာ ဆရာချိုသည် အသံလွှင့် ဌာနသို့ ညည လာအိပ်နေသူ ဖြစ်ရာ သူ့၌ မည်မျှ သောက ရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် နားလည် သင့်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က "ဘရင်းဂန်း ၂၀၀" ကို စိတ်ထဲ စွဲနေသောကြောင့် ထိုအကြောင်းကို မပြောဘဲ မနေနိုင်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၈ ရက်နေ့ ည၌ ပင်လျှင် ဆရာချိုအား ဘရင်းဂန်း ၂၀၀ အကြောင်း ပြောလိုက် မိသေးသည်။

ညက ဆရာချိုသည် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် တို့ကို ပြောနေသည်။ ဂီတ အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ရုပ်သေး၌ ငှက်ရုပ်၊ ဆင်ရုပ်နှင့် တောတောင် ရေမြေတို့ကို ထည့်သွင်းပြသည့် သဘော ကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ သည်ကြားထဲတွင် ကျွန်တော်က ဘရင်းဂန်း ၂၀၀ ကို ပစ်သွင်း လိုက်သေးသည်။

"ဆရာရယ်" ကျွန်တော်က ညည်းသည်။

"ဆရာရယ် ဆရာတို့ အတွင်းဝန် ရုံးကလဲ သာလာယံ ဇရပ်လို တံခါး မရှိ၊ ဓားမရှိနဲ့ ဘယ်နဲ့လဲ ဆရာ။ တလောကလဲ ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ဆီ ရောက်ခဲ့တယ်။ သူ့ရုံးခန်းဝမှာ ပြာတာတောင် မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ကျွန်တော် စွတ်ပြီး ဝင်သွားတော့ ဗိုလ်ချုပ် တဦးထဲ ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဆရာတို့ ဘယ်လို နေကြ ထိုင်ကြတာလဲ။ ဘရင်းဂန်း ကိစ္စကြီး ကလဲ ဘယ်နဲ့လဲ။ ကျွန်တော်တော့ ဟောဒီ - ဟောဒီ ဟာတွေကို ဟောဟို - ဟောဟို ဥစ္စာတွေနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ရင် ဟောသလို - ဟောသလို မိမြင်တယ်။"

ကျွန်တော်ကား စိတ်တွင် စနောင့်စနင်း ဖြစ်သမျှကို ဇွတ်အတင်း ပြောချ လိုက်ပါ၏။

ဆရာ ဦးဘချိုသည် အတန်ကြာမျှ တွေ့ဝေ နေသည်။

"ခက်တယ်ကွယ်။ ဒို့ ငမိုးကလဲ အခက်သားကွဲ့။"

ငမိုးမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ ဝိုလ်ချုပ်ကို ချစ်စနိုး ခေါ်ကြသော အမည် ဖြစ်ပါသည်။

"အေး ... ငမိုး ကလဲ ခက်တယ်ဟေ့။ အစောင့်အရှောက် အကြောင်း ပြောရင် ငါ့ကိုတောင် ငေါက်သကွဲ့။ ဗေဒင် အကြောင်း ပြောရင် သာလို့တောင် ငေါက်သကွဲ့။ သူ့ ဇာတာက မကောင်းဘူး။"

ဆရာ ချိုသည် ဘယ်ဂြိုဟ်ကို ဘယ်ဂြိုဟ်က ခွ၍ စီးနေကြောင်း ပြောပြပါ၏။ ဗေဒင်ကို ကျွန်တော် နားမလည်။ အတွင်းဝန်ရုံး ဇရပ် ဖြစ်နေသည် ကိုသာ နာလည်သည်။

"အေးကွယ် ... အစောင့် အတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ ကောင်စီ တဖွဲ့လုံးက ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါပြီ။ နက်ဖြန် ၁ နာရီ ကျရင် အတွင်းဝန်ရုံး အဝင်အထွက်ကို အစောင့် နှစ်ထပ် စောင့်လိမ့်မယ်။"

ထိုညက ဆရာ ဘချို အိပ်ခန်းမှ ကျွန်တော် သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက် တီးပြီးကာမှ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ဆရာ ဦးဘချို နှစ်သိမ့် စကားကြောင့် အများကြီး စိတ်သက်သာရာ ရသဖြင့် စိတ်ချ လက်ချ အိပ်လိုက်သည်။

နံနက် ၁၁ နာရီ ထိုးကာနီးမှ ကျွန်တော် အိပ်ယာမှ နိုးသော ဟူ၏။

ကျွန်တော် အိမ်မှာ အသံလွှင့် ဌာန ရုံးခန်းနှင့် ခဲတပစ်သာ ဝေးပါသည်။ နိုးလျှင် နိုးချင်းပင် ရုံးခန်း ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ကိုခင်ဇော်သည် ကျွန်တော့် စားပွဲ အနီးတွင် ငိုနေ၏။

"ဟေ့ ကြားပြီလား။"

"ဘာလဲဗျာ။"

"ဝိုလ်ချုပ်တို့ မရှိတော့ဘူး။"

"ဟာ ... ခင်ဗျားကြီး ကလဲဗျာ။"

ကျွန်တော် ထိုညက မည်မျှ စိတ်ချက်လက်ချ ရှိသွား သည်ကို စဉ်းစား၍သာ ကြည့်ကြပါတော့။ ကိုခင်ဇော် ပြောသည်ကို ပင်လျှင် မယုံနိုင်ပါ။ သို့သော် အမှန်အတိုင်းမှာ ဝိုလ်ချုပ်သည် မျက်နှာ လွှဲခဲ့ပြီ။



ကျွန်တော်သည် ဤသင်းကို ကြားပြီး သည့်နောက် ကား တစင်းဖြင့် စီးပွားရေး သတင်းစာ တိုက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

လောကဓာတ် တခုလုံးသည် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေး၍ နေလေသည်။ မိုးသီး မိုးပေါက်တို့မှာ အဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေလေသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ ဟူ၍များ မရှိ။ စိုရွဲနေသော လောကဓာတ်တွင် မြင်မြင် သမျှတို့သည် သွေ့ခြောက်၍ နေလေသည်။

"ပြောင်း" ဟူသော လူသတ်သမား၏ သေနတ်သံ နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့၏ လှုပ်ရှားခြင်းသည် ရပ်စဲသွားဟန် တူလေသည်။

"ရန်သူ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အောင်ဆန်းကြီးရဲ့။ ဘယ်နှယ်လဲကွဲ့။"

ကျွန်တော် စိတ်ထဲ၌ ယင်းကဲ့သို့ အော်ဟစ် ပစ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ စိုက်လျက် ကြည့်နေပါသည်။ မှန်ပါ၏။ သို့သော် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။

မိုးကောင်းကင် တခုလုံး သည်းထန်စွာ ရှိုက်၍ ... ရိုက်၍ ... ငိုကြွေးသည် ကိုကား ကျွန်တော် သတိ ထားမိပါ၏။

ကျွန်တော်ကား မငိုပါ။

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□ □

မြန်မာ့ သတင်းဆက်သွယ်ရေး နည်းပညာအဖွဲ့

နည်းပညာနှင့် မြန်မာ့ ကွန်ရက် မော်ကွန်းတိုက်

